

Медаль
Нельсона
Мандели
вручено
МАУП за високі
досягнення в
розвитку освіти
та внесок у
міжнародну
співпрацю

Федерація патріотичних видань України

Всеукраїнський загальнополітичний освітянський тижневик

Міжрегіональної Академії управління персоналом

ПЕРСОНАЛ

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
КАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

№ 29 (128)

20 – 26 липня 2005 року

Ціна договірна

**УВАГА!
АКЦІЯ!**

Передплати газету
«Персонал Плюс» і виграй:
телевізор, DVD програвач,
аудіомагнітофон (див. стор. 15)

АНОНС **номера**
ПІСЛЯМОВА

2

Без ДАІ...

СВІТ

Моссад причетний
до вбивства Джона
Кеннеді?

4

ТЕМА

6

Міністр новий –
«традиції»
старі

**УКРАЇНСЬКИЙ
КОНСЕРВАТОР**
№ 5

Україна –
центр, а не
периферія
Європи

7

БАЛКАНСЬКІ МЕДАЛІ НАШИХ СТУДЕНТІВ

«Бронзова
команда» МАУП

У Сербії та Чорногорії, в місті Ніс, фінішував чемпіонат Європи з футболу серед вищих навчальних закладів. Студентська збірна МАУП, яка захищала футбольну честь України, повернулася додому з бронзовими нагородами. Це перші медалі, які українці здобули на цьому турнірі. Приємно, що першовідкривачами стали студенти саме нашої Академії.

Позмагатися за європейський трофей приїхали, крім українців, ще вісім команд — з Кіпру, Естонії, Італії, Польщі, Греції, Португалії, Франції, Сербії та Чорногорії. Гра, продемонстрована нашими студентами напередодні від'їзду, давала всі підстави для оптимістичних прогнозів. І хлопці таки не підвели.

У першому матчі з кіпріотами українці просто познущалися зі своїх ровесників — 5:0. Італійська команда теж нічого не змогла протиставити МАУПівським спортсменам — 2:0. Третю зустріч з господарями змагань наші хлопці зіграли внічию — 1:1. Та здобуті очки дали змогу підопічним Павла Матвійченка продовжити боротьбу за нагороди з грецькими футболістами. Іншу півфінальну пару сформували Сербія і Чорногорія — Франція.

Свій півфінальний матч, на жаль, наші студенти програли з мінімальним рахунком — 1:2. Та в боротьбі за «бронзу» МАУПівські хлопці суперникам не поступилися, обігравши господарів 2:1. За словами Павла Васи-

льовича, наші студенти аж ніяк не знітилися перед своїми закордонними візаві. На кожен матч хлопці виходили налаштованими на максимальний результат, вірячи у власні сили.

У той час, коли збірна Академії змагалася за медалі, президент Федерації футболу України Григорій Суркіс вітав з перемогою керівників аматорського футболу України. Пан Суркіс, напевно, призабув, що повністю фінансування «бронзової команди» взяла на себе МАУП. Тож і вітати годилося б керівництво цього навчального закладу.

А рідна Академія зустріла своїх вихованців як героїв. Доки під'їхав автобус з винуватцями свята, на Площі Знань зібралася чимала когорта людей — журналісти, студенти, директори інститутів, керівники Академії. Ректор Академії Микола Головатий звернувся до футболістів з вдячними словами: «Тепер завдяки вам МАУП знають і в Європі. Можливо, на тлі нашого сьогоднішнього дня подія не така вже й знаменна. Однак для Академії, де дбають не тільки про професійну підготовку, а й про фізичний розвиток особистості, — це велике досягнення. Нам потрібне «золото», і ми ще поборемося за нього! Наші футболісти довели, що вони — справжні громадяни України, які пошановують свою державу, бережуть український дух і традиції. Слава нашій МАУПівській команді!»

Останні слова Миколи Федоровича потонули у загальних емоціях присутніх. Свою промову ректор закінчив у залі Українського культурно-просвітницького центру:

«Наша команда вперше поїхала на такий турнір й одразу ж повернулася бронзовим призером. Це свідчення того, що ми не марно розвиваємо спортивну діяльність. Ще раз дякуємо хлопцям та їхнім наставникам».

Про змагальні баталії присутнім повідав директор Департаменту фізичної культури та спорту МАУП Мирон Ляницький: «Звісно, наші спортсмени не мають досвіду гри на міжнародних турнірах. Однак коли в першій грі з кіпріотами почали забивати голи, то з'явилася впевненість у власних силах. Шостий гол у ворота суперників суддя навіть не зарахував, бо такий розгром був уже надто невідчленим. Навіть самим не вірилося, що можемо так гарно грати. А грекам ми просто дозволили виграти. Усі чекали фіналу України — Сербія і Чорногорія, але... Це спорт».

Головний тренер нашої команди Павло Матвійченко подякував своїм підопічним за гру й пообіцяв, що наступний етап буде за нами: «Ми були справді найсильнішими. Усі наголошували, що Україну на змаганнях представляє справжня команда!»

Кубок, привезений з Балкан

Привітати своїх молодших колег прийшов й олімпійський чемпіон, студент МАУП Ельбрус Тедеев: «Хлопці, ви молодці! Проявили мужність, бойовий дух, високу майстерність. Це здорово!»

Перший віце-президент МАУП Ростислав Щокін, вітаючи «бронзову команду», зазначив: «Хочу привітати всіх нас з цим досягненням. Тих, хто ще не є нашими студентами, запрошуємо приєднатися. За тренерською вказівкою вам буде надано знижки в оплаті за навчання — від 50 до 100 відсотків. І як призові — пару тижнів відпочинете, відновите свої сили за рахунок Академії».

Крім цього, кожен гравець і тренерський склад отримали в

Микола Головатий вітає футболістів

подарунком книжку «Видатні постаті України». Редакція «Персоналу Плюс», вітаючи наших футболістів з досягнутим успіхом, щиро сподівається, що славні спортивні сторінки МАУП вони тільки почали писати!

Ірина ГОЛІНЬКО

✓ Економіка

ВИЗНАЧЕНО ВАРТІСТЬ
ЧАСТИНИ КРИВОРІЖСТАЛІ

За результатами незалежної оцінки 1,74% пакета акцій БАТ «Криворіжсталь», його початкова вартість становитиме 67 млн 93 тис. 70 грн.

Згідно з інформацією прес-служби Фонду держмайна, за такою початковою ціною пакет буде виставлено на фондову біржу на продаж. Як відомо, у червні 2004 року консорціум «Інвестиційно-металургійний союз» придбав

на приватизаційному конкурсі держпакет Криворіжсталі у розмірі 93,02% статутного фонду за 4 млрд 260 млн грн. Практично одразу продаж Криворіжсталі було оспорено в судах, позаяк його було проведено з порушенням законодавства, на неконкурентних умовах, за заниженою ціною. 22 квітня 2005 року Київський господарський суд визнав незаконною приватизацію Криворіжсталі, а

2 червня 2005 року Апеляційний господарський суд Києва підтвердив це рішення. 18 червня Кабінет Міністрів ухвалив рішення про повторний продаж 93,02-відсоткового пакета акцій Криворіжсталі. Відповідно до розпорядження Кабінету Міністрів 215-р від 23 червня 2005 року, 1,74-відсотковий пакет акцій БАТ «Криворіжсталь» має бути реалізовано на біржі з 29 червня до 30 вересня 2005 року.

ТОРГУВАТИМУТЬ ТАК,
ЩОБ НЕ МАТИ ЗБИТКІВ

Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко закликає аграріїв не продавати зерно дешевше, ніж за 600 грн за тонну.

«У жодному разі не продавайте зерно за демпінговими цінами. Наше завдання — не продавати менш як за 600 грн», — сказала Прем'єр-міністр. Вона також закликала аграріїв не продавати зерно за готівку, оскільки, за її словами, саме на готівкових роз-

рахунках і відбувається демпінг цін. Прем'єр-міністр зазначила, що уряд вже побудував модель, як дати сигнал біржам про формування цін на зерно. За її словами, вже виділено гроші для аграрного фонду, Держрезерву та ДАК «Хліб України». Вона також повідомила, що зараз ДАК «Хліб України» завершує підготовку експортних контрактів на зерно врожаю 2005 року.

✓ Нововедення

В УКРАЇНІ НЕ БУДЕ ДАІ, А МІЛІЦІОНЕРИ
РОЗМОВЛЯТИМУТЬ УКРАЇНСЬКОЮ

Президент Віктор Ющенко вирішив ліквідувати в Україні Державну автоінспекцію через корупційність цього відомства.

«Я вирішив: ДАІ в Україні не буде. Прошу підготувати проект указу за добу», — сказав В.Ющенко на засіданні колегії МВС. Він також розкритикував керівника департаменту ДАІ Сергія Коломійця: «Я вашу доповідь не приймаю. Ви за півроку нічого не зробили. Якщо можете це терпіти (те, що відбувається з ДАІ), у вас перспективи немає».

Ющенко розповів, що чотири дні тому зустрів-

ся з водієм з Хоружівки, який навесні йому сказав, що їздити стало краще, бо не зупиняло ДАІ. «Зараз все так само, тільки беруть

більше. Ставка за ризик збільшилася», — сказав Президент.

Він також закликав працівників міліції спілкуватися з громадянами українською мовою, — після того, як начальник Управління МВС у Запорізькій області Віктор Бондар перед своїм виступом вибачився, що говоритиме російською. «Ви зобов'язані виконувати Закон «Про мову», де сказано, що державні службовці повинні володіти хоча б ляманою українською мовою», — зазначив Президент.

✓ На Говерлу

ТРАГІЧНЕ СХОДЖЕННЯ

Троє людей померли під час традиційного сходження на Говерлу з нагоди 15-ої річниці прийняття Декларації про державний суверенітет України.

Як повідомляє канал «1+1», двоє людей померли через хворобу, одна людина загинула під час грози — вразила блискавка. За попередньою інформацією Міністерства з надзвичайних ситуацій, до Говерли цього дня з'їхали туристи з усієї України — загалом близько 16 тисяч осіб. Це рекордна кількість людей. Хоча, на думку екологів, там одночасно можуть перебувати не більш як 300 туристів.

Разом з усіма на Говерлу піднімався і Віктор Ющенко з двома доньками. Президент прилетів на гелікоптері і приземлився за два кілометри від вершини гори. Однак щоб подолати цю відстань, йому знадобилося понад дві години, оскільки кожні десять метрів він зупинявся і роздавав автографи.

«Для Ющенка це був тридцять перший підйом на гору і перший як Президента», — повідомляє канал «1+1».

✓ Гостра тема

ПІДОЗРЮВАНІ ВТІКАЮТЬ,
ПРОКУРОРІВ ЗВІЛЬНЯЮТЬ...

Колишній губернатор Київщини Анатолій Засуха, який перебуває в міжнародному розшуку, виїхав з України в Білорусь, заявив міністр внутрішніх справ Юрій Луценко в ефірі «5 каналу».

«За нашими даними, він перетнув кордон з Білоруссю у Волинській області», — зазначив міністр. За його словами, Засуха сховався «одразу після порушення проти нього кримінальної справи». Міністр не зміг відповісти на запитання про місце перебування Засухи. «Далі, гадаю, поїде до Москви, де збирається український уряд в екзилі. Там уже зібрався цілий уряд з колишніх можновладців», — припустив він. І додав, що минулого тижня відбувся черговий «сход» колишніх посадовців, тож він має зробити так, аби ті «не повернулися на білих конях», бо йдеться не про політичне переслідування, а про посадові злочини.

Луценко також зазначив, що Засусі інкриминують зловживання владою, розкрадання 3—4 мільйонів. «В одному з епізодів

ми точно вийшли на пана Засуху, а далі за фактами можна буде перевірити діяльність всієї його сім'ї, як і те, звідки взялося комуністичне село Ковалівка», — пообіцяв міністр. Зокрема додав, що в його чорному списку є багато високопосадовців, народних депутатів. Згадав він і про одного з депутатів СДПУ(О):

«Леонід Макарович у кулуарах ображається, що я називаю його дії бандитськими. А я вважаю, що ці дії бандитського характеру. А як інакше кваліфікувати ці дії, якщо в громадській приймальні цього депутата в Одесі було розміщено фонд реконструкції і розвитку «Артеку», якщо було зібрано більш як 600 мільйонів гривень, тоді як в «Артек» пішло менше двох мільйонів. Решту видано фірмам з ознаками фіктивності». Міністр зауважив, що Генеральна прокуратура не встигає розслідувати колосальну кількість справ, порушених працівниками МВС.

Луценко також повідомив, що має намір просити Президента, аби той

звернувся до парламенту з пропозицією створити законопроект про переведення підслідності таких справ з ГПУ до МВС. «Якщо міліція порушує кримінальні справи, ми мусимо їх завершувати. Люди не розуміють, чому економічні злочинці ходять вулицями, посміхаються, а в телевізії заявляють про політичні переслідування. Потрібно піти на радикальні заходи і зробити все, щоб прокуратура і міліція справлялися з роботою», — сказав Луценко.

А тим часом за результатами засідання колегії Генеральної прокуратури України, що відбулося 15 липня, було прийнято рішення про звільнення п'яти прокурорів областей і 24 прокурорів міст і районів. Звільнили прокурорів Херсонської, Одеської, Запорізької, Житомирської та Луганської областей. Заступник Генпрокурора Тетяна Корнякова зауважила, що цих осіб звільнили за порушення наглядової та слідчої роботи.

✓ Крапки над «і»

ТАБАЧНИКА ЗВИНУВАЧУЮТЬ
У КРИМІНАЛЬНОМУ ЗЛОЧИНІ

За даними джерела, на яке посилається «Цензор», колишнього віце-прем'єра міністра з гуманітарних питань Дмитра Табачника звинувачено у кримінальному злочині.

Найімовірніше, він проходить у справі про зникнення історичних доку-

ментів з Львівського архіву. Інформація про формування звинувачення і статті КК, за якою звинувачується Табачник, уточнюються. Відомо, що Дмитро Табачник нині шукає допомоги у своїх колишніх колег — депутатів-есдеків.

✓ Овва!

ЕКС-ПРЕМ'ЄРУ
ПОВЕРТАЮТЬ
СУДИМОСТІ

Прокуратура Донецької області порушила кримінальну справу за фактом підробки двох постанов президії Донецького обласного суду від 27.12.1978 про начебто скасування стосовно В. Януковича вироків народного суду від 15.12.1967 року за ст. 141 ч. 2 Кримінального кодексу УРСР і від 18.07.1970 року за ст. 102 КК УРСР із закриттям провадження слідства з кримінальної справи.

Як зазначається в повідомленні, перевіркою прокуратури Донецької області встановлено, що протягом 2002–2004 років невідомі службові особи

Апеляційного суду Донецької області підробили дві постанови президії Донецького обласного суду від 27.12.1978 про начебто скасування стосовно В. Януковича вироків народного суду від 15.12.1967 року за ст. 141 ч. 2 Кримінального кодексу УРСР і від 18.07.1970 року за ст. 102 КК УРСР із закриттям провадження слідства з кримінальної справи.

✓ «Антилюбов» народна

КУШНАРЬОВА «ВІДРЯДИЛИ»... НАДОВГО

Більш як дев'ять тисяч мешканців (37,3% усіх виборців) Краснокутського району Харківської області взяли участь у голосуванні за пропозицію про відкликання депутата Харківської облради Євгена Кушна-

рєва. Цікаво, що напередодні экс-губернатор заявив, що добровільно складає з себе депутатські повноваження. Мовляв, нова влада застосовує адмінресурс і тисне на його виборців. Утім, наскільки ре-

ально поцінують діловий людський якості Кушнарьова його виборці, покажуть результати голосування — 7669 осіб (або 85 відсотків тих, хто прийшов на дільницю) відмовилися від послуг экс-мера.

За повідомленням інформагенцій

Офіційно

КОМУ ЗАВАЖАЮТЬ УКРАЇНСЬКІ ПАТРІОТИ

Заява Української Консервативної партії стосовно звернення до Президента України єврейської інтелігенції, яка видає себе за українську

Кілька добре відомих, мало- і зовсім невідомих єврейських осіб, які оголосили себе «українською інтелігенцією», звернулися з відкритим листом до В.Ющенка, де на кількох сторінках у притаманному їм стилі вилили злість на все, що заважає їм жити за рахунок українського народу. Саме за народний рахунок, оскільки директор Інституту філософії НАН М.Попович, заступник директора Інституту історії НАН С.Кульчицький, керівники підрозділів Інституту етнологічних досліджень НАН (де і досі директор — вірний кучміст І.Курас) Ю.Шаповал і О.Майборода, майже всі інші єврейські підписанти утримуються за державний коштом або на сіонсько-американські гранти.

Звісно, доки в Національній академії наук України під керівництвом

неукраїнця Б.Патона працюватимуть на керівних посадах названі особи, доти нічого корисного для українства не можна очікувати. Про яку філософію в Поповича йдеться, якщо він патологічно цурається всього українського? Як приклад — відверто україножерська книжка євреїв Мирського і Наймана «Юдофобія для України», передмову до якої написав Попович і яку було засуджено рішенням одного з районних київських судів. Вся ця трійця — відомі і свідомі єврейські провокатори з навмисною розпалювання в Україні расизму, ксенофобії та антисемітизму.

Не далеко від них відійшли й «академіки» на кшталт Кульчицького, Шаповала та Майбороди, перший з яких робить усе від нього залежне, аби в кілька разів (!) зменшити число загиблих українців під час організованих

єврейськими більшовиками голодоморів; другий намагається монополізувати архіви КДБ, щоб не стало відомо широкому загалу про переважаючу кількість євреїв серед керівництв ВЧК—НКВС—КГБ; третій — Майборода — замовний «експерт» юдо-нацистських організацій в Україні.

Такого ж гатунку й інші підписанти огидного антиукраїнського пасквілю, оскільки порядні люди з непорядними не гуртуються. Характерний приклад останніх — такий собі М.Стріха, відомий своєю давньою і підступною антиукраїнською спрямованістю.

Що ж збентежило цю самозвану «українську інтелігенцію», підштовхнувши до звичного для неї політичного доносу? Виявляється — звернення справжньої української інтелігенції до Президента України, Голови Верховної Ради України та

голови Верховного Суду України з листом-вимогою «Припинити злочинні дії організованого єврейства!» То хіба українство винне в єврейсько-більшовицькому заколоті 1917 року, який забрав більш як 20 мільйонів життів українців? Чи винні українці в тому, що пограбування України упродовж останніх 15 років пов'язується з прізвищами Суркіса, Медведчука, Рабиновича, Пінчука, Табачника, Коломойського, Звягільського, Фельдмана, Гіршфельда та інших євреїв? Або хто з українців винний, що телеканали Суркіса, Медведчука, Пінчука, Роднянського, Рабиновича несуть в українське суспільство дезінформацію, пропагують розпусту, насильство, українофобію та відверто підбурюють до громадянської війни? І нині ці ж канали зчинять галас навколо заяв неукраїнської інтелігенції і всілякими засобами не допустять до телеканалів представників титульної державотворюючої нації. Українці навчилися сприймати інформацію навпаки: якщо когось лають на єврейських каналах — отже, йдеться про гарні для України справи. То хай побільше заяв роблять ці «інтелігенти», аби всі українці знали в обличчя кожного, хто хоче знову накинати, як і 1917 року, зашморг на Україну.

Цього вже ніколи не буде, хоч би як п'ята колони єврейської інтелігенції намагалася повернути колесо історії до часів свого тоталітарного панування. Вам, поповичі, кульчицькі, шаповали, майбороди та всі інші стріхи, не подобається викривальна й відверта позиція Української Консервативної партії, ВГПО «Український вибір», Антинаклепницької ліги України, Міжрегіональної

Академії управління персоналом, Всесвітньої конференції «Діалог цивілізацій»? Та вони й не воліють вам, «українські інтелігенти», подобатися. Ви для нас нецікаві й повністю зрозумілі у своїй антинародній, антиукраїнській сутності й позиції.

Не знаємо, що вирішить з вашим політичним доносом Президент України, але впевнені: доки живий хоч один український патріот, доти точитиметься боротьба проти юдо-сіонської зверхності, проти встановлення неукраїнської влади, проти пограбування України організованим єврейством. Прислухайтесь до цього, доки не пізно!

Президія
Національної Ради
Української
Консервативної партії
(«Український Консерватор» — с. 7-10)

Паливна криза

ОШТРАФУВАЛИ РОСІЙСЬКИХ НАФТОТРЕЙДЕРІВ

Антимонопольний комітет оштрафував нафтотрейдерів, які працюють на українському ринку нафтопродуктів, за порушення законодавства про захист економічної конкуренції.

Зокрема комітет наклав на ТОВ «ТНК-ВР Україна» 50 тисяч гривень штрафу за порушення законодавства про захист економічної конкуренції у вигляді подання недостовірної інформації. За подання інформації в неповному обсязі у встановлений термін було також оштрафовано ТОВ «Торговий дім «ТНК-Україна» на 300 тисяч гривень.

«Тим часом комітет постановив закрити провадження у справі про антиконкурентні узгоджені дії проти ТОВ «ТНК-ВР Україна», ТОВ «ЛИНОС», ДП «Литаско-Україна», ПП «ЛУ-Койл-Україна» та ВАР «ЛУ-

Койл — Одеський НПЗ», позаяк правопорушення не доведено», — йдеться у повідомленні прес-служби АМК.

Нині Антимонопольний комітет продовжує досліджувати сукупну частку ЗАТ «Укртатнафта» (Кременчуцький НПЗ), ТОВ «ЛИНОС» (Лисичанський НПЗ), ВАР «ЛУКойл — Одеський НПЗ» на загальнодержавних ринках оптової торгівлі бензинами та дизельним паливом, яка, за попередніми даними, становить більш як 50%.

За результатами перевірки, комітет у серпні проведе публічні слухання за участі представників нафтових компаній, «щоб кожна сторона могла публічно представити свою позицію». «І тільки після цього він визнає існування або відсутність монопольного становища цих компаній на ринку», — сказано у по-

відомленні.

Також дозволено ВАР «Укрнафта» придбати ще 32 автозаправки у Київській, Волинській, Житомирській, Кіровоградській, Миколаївській, Донецькій областях, в Автономній Республіці Крим і Севастополі.

«Саме з появою такої потужної компанії ми пов'язуємо свої сподівання на посилення конкуренції на вітчизняному ринку нафтопродуктів», — зазначив голова АМК Олексій Костусев. За його словами, АМК «й надалі підтримуватиме Прем'єр-міністра в її прагненні навести лад на цьому ринку». «Ми жорстко відслідковуватимемо тенденції на ринку та нікому не дозволимо ігнорувати встановлені законом «правила гри», — заявив Костусев.

Позиція

НЕ ДОЗВОЛИМО ЗНУЩАТИСЯ НАД УКРАЇНЦЯМИ!

Президентові
України
В.А. ЮЩЕНКУ

Шановний Вікторе Андрійовичу!

Як ми вже повідомляли раніше, представники світових структур Хабду, тобто юдо-нацистського угруповання, підпорядкованого в Україні В.Рабиновичу, ініціювали порушення кримінальної справи проти вчителя Несватківської загальноосвітньої школи Олександрівського району Кіровоградської області Миколи Олександровича Якимчука за надуманими звинуваченнями у розпалюванні міжнаціональної ворожнечі. Безпідставно порушену справу № 53-381 за вказівкою заступника проку-

рора області В.П.Романова (єврея за національністю) намагаються поспіхом передати на розгляд до районного суду. В.П.Романов у цьому активно допомагає помічник прокурора Олександрівського району (єврейка за національністю) В.П.Буданцева, яка за вказівкою прокурора району Є.О.Горбенка зібрала матеріали дослідчої перевірки. Зазначені посадові особи чинять тиск на слідчого Левенця, примушуючи його завершити попереднє слідство і передати сфальсифіковану справу до суду. Наразі вони намагаються через обман отримати підпис Якимчука під обвинувальним вирок, «заспокоюючи» його невеликим строком. Усе це свідчить про суцільну фаль-

сифікацію справи про розпалювання міжнаціональної ворожнечі.

Попередні наші звернення до Генеральної прокуратури і прокуратури області залишено фактично без реагування.

Звертаючись до Вас, шановний Вікторе Андрійовичу, закликаємо особисто втрутитися в цю справу і захистити українського громадянина від юдо-нацистських провокаторів.

Якщо цю сфальсифіковану справу міжнародні сіоністські провокатори доведуть до суду, залишаємо за собою право захисту всіма засобами. Ми не дозволимо знущатися над українцями на українській землі!

Голова Української
Консервативної
партії Г.В.ЩОКІН

На часі

ПЕРЕД ПРЕЗИДЕНТОМ ВИБАЧИЛИСЯ

Мер Донецька Олександр Лук'яненко привселюдно вибачився перед Президентом Віктором Ющенком за розміщення в місті плакатів з образливими для глави держави написами.

Про це він сказав на прес-конференції, як повідомляє інтернет-видання «Острів». «Як міський голова, я вважаю себе відповідальним за все, що відбувається на території міста, й хочу ще раз привселюдно вибачитися перед Президентом України за події 2003 року в До-

Олександр Лук'яненко

нецьку, — сказав Лук'яненко. — Я розумію, якої моральної травми зазнав Віктор Ющенко від плакатів, розміщених на рекламних

штабах агентства «Плазма». Хочу ще раз з усією відповідальністю сказати, що ні до тематики, ні тим більше до якоїсь організаційної допомоги цьому агентству в розміщенні плакатів міська рада, як і я особисто, не причетні. Нагадаємо, 2003 року під час візиту Віктора Ющенка до Донецька, де відбувався з'їзд «Нашої України», все місто було обклеєне плакатами з його зображенням у фашистському мундирі.

Версії

ХТО БОЇТЬСЯ ОПРИЛЮДНЕННЯ?

Включення до порядку денного парламенту звіту тимчасової слідчої комісії з розслідування справи про вбивство журналіста Георгія Гонгадзе постійно блокується.

Про це заявив голова Комітету Верховної Ради з питань боротьби з організованою злочинністю й корупцією Володимир Стретович в інтерв'ю газети «День».

«Не можна включити це питання до порядку денного і в парламенті, бо постійно блокується ухвалення відповідного рішення», — сказав він. За його словами, це відбувається так: «Наприклад, на погоджувальній раді Григорій Омельченко просить поставити на порядок денний звіт тимчасової слідчої комісії; спікер запитує: хто за те, щоб включити це питання; усі голосують, го-

лосів не набирається, питання не включають до порядку денного».

На запитання, хто блокує прийняття цього рішення, депутат заявив, що раніше проти нього виступали провладні фракції. Той факт, що на цьому етапі не набирається достатньої кількості голосів, на думку Стретовича, свідчить, що «хтось дуже боїться оприлюднення цієї інформації».

✓ Версії

Від часу трагічного пострілу в Далласі 22 листопада 1963 року, в результаті якого загинув Джон Кеннеді, минуло більш як сорок років. Проте правосудддю так і не вдалося дати переконливу відповідь на запитання: хто ж стояв за спиною його вбивці Лі Харві Освальда? Та й чи міг він самотужки здійснити теракт? Відомо тільки те, що внутрішня і зовнішня політика Джона Кеннеді, який мав намір обмежити прибутки нафтових монополій і розформувати ЦРУ, не подобалася багатьом — і у США, і за межами країни.

Не вдалося також з'ясувати, яку роль у замаху на президента відіграли американські та іноземні спецслужби. Це питання зацікавило й американського дослідника Майкла Пайпера, який опублікував книжку «Страшний суд». У ній він стверджує, що до вбивства Джона Кеннеді причетні ЦРУ США та ізраїльська розвідка Моссад. Цю книжку, що вийшла накладом 30 тисяч примірників, одразу на вимогу Антидифамациної ліги було знято з продажу, й ознайомитися з нею нині неможливо.

Пайпер в інтернеті розмістив статтю про зміст своєї книжки. Він зазначає, що Білий дім не завжди був таким поборжливим, як нині, до ядерної програми Ізраїлю. Президент Кеннеді, наприклад, був не в захваті від створення Ізраїлем своєї атомної зброї, до того ж з матеріалів французького ядерного реактора, вкрадених у США. Він вважав, що Ізраїль може втягти світ у ядерний конфлікт, наслідки якого виявляться непередбачуваними.

Публікацію цієї статті в інтернеті було присвячено виходу з в'язниці після 18-річного ув'язнення Мордехая Вануну. (Свого часу він працював над створенням смертоносної зброї в ядерному центрі Ізраїлю в Дімоні й 1986 року нелегально вивіз із країни та передав британській пресі велику кількість фотографій і технічної документації.) Там було доведено факт володіння Ізраїлем ядерною зброєю, зокрема нейтронною бомбою. Ізраїльський ядерний потенціал нараховує нині від 150 до 200 боєприпасів, ракети, здатні вражати цілі Західної Європи.

Після звільнення Вануну з в'язниці ізраїльська влада одразу ж посадила його під домашній арешт, побоюючись, що на волі він становитиме загрозу безпеці Ізраїлю. Адже вчорашній зек заявляв про свої симпатії до арабів і закликав до без'ядерного статусу своєї країни. До того ж, щоно вийшовши з тюремної камери, Вануну зрісся юдаїзму і прийняв християнство. Цей факт особистої біографії дисидента досяг мети, яку він ставив перед собою:

міжнародні ЗМІ знову заговорили про ядерну програму Ізраїлю.

Основним мотивом, який пояснює зацікавленість Тель-Авіва в усуненні Джона Кеннеді з поста президента США, Пайпер називає рішучість колишнього господаря Білого дому будь-якою ціною досягти відмови Ізраїлю від ядерних амбіцій. Відповідно до даних американського дослідника, суперечка між США та Ізраїлем з цього питання сягала кульмінації в середині 1963 року.

На ту пору ізраїльські спец-

як «дипломатично некоректне і таке, що зазіхає на державний суверенітет його країни». Кабінет міністрів Ізраїлю, зібравшись на термінову нараду, запропонував провести у Вашингтоні таємну зустріч делегацій обох країн, щоб обговорити проблеми двосторонніх відносин.

Зустріч відбулася в листопаді того самого року. Проте на ній ні американська, ні ізраїльська делегації так і не порушили теми ядерної програми Тель-Авіва, вирішивши повернутися до неї пізніше. Однак подальшого розвитку ця пробле-

компанії NUMEC, яка нелегально переправляла до Ізраїлю близько 280 кг збагаченого урану, викрадених з військових арсеналів США. Пропажу американська комісія з атомної енергії за рекомендацією Білого дому списала на «недбалість обліку і зберігання матеріалів, які розщеплюються». Крім того, Джонсон наказав припинити розпочате за президента Кеннеді розслідування діяльності фірми «Перміндекс», створеної Моссадом як прикриття на території США. Вона базувалася в Римі й здійснювала нелегальні постав-

з іншими агентами ЦРУ — Девідом Феррі та Гі Беністером — він був серед основних фігурантів у розслідуванні окружного прокурора Нового Орлеана Джіма Гаррісона, який займався вивченням обставин вбивства Джона Кеннеді. Усі ці люди пізніше постали перед судом за звинуваченням у «змові з метою вбивства президента США».

Майкл Пайпер зазначає: прямим доказом залучення Моссаду до вбивства президента Кеннеді є свідчення Маріти Лоренс — колишньої коханки Фіделя Кастро, яка працювала на ЦРУ. Вона зізналася, що її колишній куратор із ЦРУ Френк Стерджис якимось чином, що брав участь у змові проти Джона Кеннеді. Стерджис під час війни 1948 року був офіцером Армії оборони Ізраїлю. Перебравшись до США, він активно займався створенням антикубинської терористичної організації «Міжнародна антикомуністична бригада» (МАНБ) у Маямі. У цьому йому допомагав заступник директора Моссаду Ехуда Сінпер.

У розмові з автором публікації високопоставлений представник МАНБ Джеррі Хеммінг зізнався, що співробітники Моссаду в Маямі справді знали про підготовку вбивства Джона Кеннеді ще задовго до теракту, проте безпосередньої участі в замаху не брали. Зрозуміло, ізраїльська розвідка могла б попередити президента США про можливий теракт, але не зробила цього.

1967 року де Голля повідомили, що Ізраїль не тільки викрав з Шербура п'ять ракетних катерів, попри заборону їх вивезення з Франції, а й створив власну ядерну зброю. Це було грубим порушенням договору між Ізраїлем і Францією, яка в 50-ті роки поставила Тель-Авіву ядерний реактор потужністю п'ять мегават для використання в мирних цілях. (Його й нині експлуатують у ядерному центрі Ізраїлю в Дімоні.) Розгніваний президент Франції мав намір розірвати усі зв'язки у військовій галузі з Тель-Авівом.

Щоб перекопати де Голля, Моссад передав генералові секретні відомості про підготовку замаху на нього таємною озброєною організацією ОАС за визнання французьким президентом незалежності Алжиру. Тель-Авів не тільки вказав терміни майбутньої акції, а й назвав по-іменню всіх змовників. Унаслідок вжитих заходів французька контррозвідка зірвала замах на де Голля. Як стверджує відомий оглядач американської телекомпанії Сі-Бі-Ес Волтер Кронкайт, він не знає «жодної іншої організації, крім Моссаду, здатної так ефективно залучити сліди і так довго тримати в таємниці обставини вбивства Джона Кеннеді».

Ілля ФЕДЮШИН
«Кур'єр», Нью-Йорк

МОССАД

ПРИЧЕТНИЙ ДО ВБИВСТВА ДЖОНА КЕННЕДІ?

служби отримали інформацію, що Джон Кеннеді дав розпорядження американському послу в Тель-Авіві відвідати 16 червня 1963 року президента Ізраїлю Давида Бен-Гуріона і вручити йому особисте послання з категоричною вимогою допустити до ядерного центру в Дімоні американських інспекторів, яким повинні бути надані переконливі докази мирного характеру ізраїльської ядерної програми. Інакше США відмовлять Ізраїлю в покровительстві на міжнародній арені.

Проте 16 червня 1963 року Бен-Гуріон несподівано для всіх подав у відставку. Джон Кеннеді направив його наступникові Леві Ешколю наступне звернення. Ще жорсткіше. Новий ізраїльський президент розцінив його

ма в американсько-ізраїльських відносинах так і не мала: 22 листопада того самого року Джона Кеннеді вбили. Новий господар Білого дому Ліндон Джонсон гострої теми вже не торкався. З тих пір, пише ізраїльська преса, «масовий тиск вашингтонської адміністрації на Тель-Авів, аби ліквідувати ядерну програму, припинився раз і назавжди».

Що ж до Ліндона Джонсона, то, ставши президентом, він одразу ж дав розпорядження ФБР припинити розроблення створеної агентурою Моссаду в США

ки до Ізраїлю і звичайних озброєнь, і матеріалів, що розщеплюються. Головним акціонером компанії був директор женецького «Банку де креді інтернешенел», ветеран Моссаду Тібор Розенбаум, а виконавчим директором — канадець Луїс Блумфелд, ключова фігура єврейської діаспори у США й Канаді, представник інтересів клану Бронфманів у владних коридорах Вашингтона.

Пайпер повідомляє, що до ради директорів компанії «Перміндекс» входив і подвійний агент ЦРУ і Моссаду Клей Шоу. Разом

✓ Позиція

АФРИКАНСЬКИЙ СОЮЗ ЗАСУДИВ ІЗРАЇЛЬ ЗА «РЕПРЕСІЇ ПРОТИ ПАЛЕСТИНЦІВ»

Саміт Африканського союзу (АС), який розпочав свою роботу в лівійському місті Сірте, засудив репресії Ізраїлю проти палестинського населення.

У проекті резолюції V конференції АС про обстановку на Близькому Сході, який поширили арабські агентства новин, зазначається, що судуються «широко здійснювані репресивні методи Ізраїлю проти палестинських громадян, затриман-

ня, арешти, знищення власності й об'єктів інфраструктури, офіційних палестинських організацій, що призводить до руйнівних дій у суспільстві та економіці».

Учасники саміту закликають Ізраїль повернутися до кордонів на вересень 2000 року і звільнити ув'язнених.

У проекті резолюції міститься вимога припинити будівництво горезвісної стіни на палестинських територіях.

Проект також за-

суджує протизаконні заходи Ізраїлю, спрямовані на зміну статусу Східного Єрусалима, зокрема знесення будинків, погрози нападу ізраїльських екстремістів на мечеть Аль-Акса, будівництво єврейських поселень на палестинських територіях.

Учасники саміту закликають міжнародну спільноту і членів «близькосхідної четвірки» вжити необхідні заходи для виконання плану «дорожня карта», віднов-

лення палестинсько-ізраїльського діалогу і переговорів задля порятунку мирного процесу в регіоні.

Резолюція вимагає від ізраїльської влади припинити окупацію Голанських висот і району Шеба.

Зазначимо, що Африканський союз було створено в липні 2002 року замість Організації африканської єдності. Нині АС нараховує 53 країни, повідомляє www.sem40.ru

✓ Тенденція

СЛОВАКИ ПРОТИ ЄВРОКОНСТИТУЦІЇ

Конституційний суд Словаччини скасував рішення місцевого парламенту про ратифікацію конституції Євросоюзу. Таку ухвалу було винесено на підставі звернення групи громадян, які вважають парламентську ратифікацію незаконною і такою, що не відображає думку народу. Позивачі стоять на тому, що ухвалювати таке відповідальне рішення парламент може лише після загальнонародного волевиявлення. Тож Конституційному суду доведеться нині здійснити правовий аналіз можливості проведення референдуму з цього питання.

Ще раніше проти євроконституції висловилися французи та голландці. Тоді керівни-

ки країн — учасниць Євросоюзу вирішили зупинити процес ратифікації євроконституції. І лише в Люксембурзі ризикнули провести референдум, на якому більшість громадян країни підтримали основний європейський закон. Однак і це не допомогло. Відмовилися від запланованих референдумів у Данії, Ірландії, Португалії й Чехії. Шведи і фіни вирішили голосувати за євроконституцію у своїх парламентах. Зрештою, лідери ЄС домовилися продовжити термін ратифікації, яку планували завершити в листопаді 2006 року. Проте і це не врятує проєкт єдиного європейського закону.

За повідомленнями
інтернет-видань

✓ Сторінки з книжки

Продовження. Початок у номері 28.

Может ли американский империализм победить?

Я неоднократно защищал тезис, что американская «сверхдержава» не одна, что Европа переоценивает силу США, а если учесть, что американская экономика держится на хрупкой основе, что войны в Персидском заливе, на Балканах и в Афганистане были непродуктивны для Дяди Сэма, а война против Ирака — катастрофа, прежде всего, для самих США, можно считать, что Америка — это «бумажный тигр» и «коLOSS на глиняных ногах», одержимый манией насилия, настолько беспорядочной, что она не замечает, что уже не держит больше ситуацию в мире в своих руках, как некогда, и возбуждает повсюду растущую ненависть.

Этот взгляд разделяет американский политолог Габриэль Эш в статье «Грядущий кризис американского империализма» (Yellow Times.org). Изложим кратко ее содержание.

Мировое господство Америки позади, оно относится к тем временам, когда ее армия была «международной полицейской силой» и когда ее руководство всеми международными организациями (ООН, МВФ, Всемирным банком, Большой семеркой и т.д.) никем не оспаривалось. Апогей господства США приходится на период между крахом СССР и реакцией Буша на события 11 сентября, потому что Буш своим односторонним подходом и примитивным национализмом нарушил равновесие. США не господствуют больше над остальным миром, они находятся в конфронтации с ним. Последнее по времени поражение в ООН, где США не получили карт-бланш на немедленный удар по Ираку; при этом утратили доверие они сами, а не ООН, потому что, когда империализма слишком много, это вредит самому империализму.

«Американский мир» умер, потому что «утратил всякую легитимность».

С другой стороны, повсюду в мире американский экономический империализм встречает сопротивление, потому что он проповедует полный либерализм для других и протекционизм для себя. «Империализм Буша больше не «имперский»; это регресс к национализму, к довоенным британским и французским формам вмешательства. «Америка прежде всего — это первый лозунг эгоистической внешней политики, которая нарушает договоры по контролю над вооружениями, отказывается подписать Киотский протокол и т.д.»

Организатор катастрофы Буш превратил антитерроризм в орудие неприкрытой агрессии, отсюда утрата его дипломатией престижа и авторитета. Буш больше походит на «ненавидимого миром тирана», чем Саддам, Бен Ладен и им подобные. «Ось Зла — это он сам и его администрация». Более того, весь мир считает,

что Буш и его «ястребы», Чейни, Рамсфелд, Вулфовиц, Перл хотя только неуклюже и грубо наносят руку на нефтяные ресурсы других, притом безуспешно. Можно также поставить вопрос об эффективности этой огромной армии, которая может только бомбить, но не способна контролировать тер-

тожения», которое якобы имеет Саддам Хуссейн. «Этот дефицит доверия может уничтожить эту внешнюю политику на основе превентивных войн... Сомнительно, что Буш, который потерял доверие, сможет повести свой народ на войну против Ирана или Северной Кореи по одному лишь слову

перии» (май 2003 г.) она повторяет тезисы обозревателя «Нью-Йорк Таймс» Пола Крагмена, согласно которому американский военный бюджет (официально 400 миллионов долларов в 2002 г.) фактически достигает 500 миллионов вместе с «черным бюджетом», тайными расходами, не проходящими

чески невыгодно, им приходится затрачивать больше средств на переброску сил, чем евро-азиатским странам.

Другой симптом, беспокойный американцев: испаноязычное население юго-восточных штатов, в частности Техаса, требует автономии, создания собственных политических партий — все это может кончиться отделением этих штатов. В 90-х годах

(длина Боинга 747 — 42 м). Он будет иметь 4 огромных турбовинтовых мотора с 8 лопастями и сможет перевозить 14 000 т груза на расстояние 19 000 км, больше, чем российский гигант Антон-225, который перевозит в 4 раза меньше всего на 5000 км. Невероятно, но его аэродинамический профиль (крылья, искривленные вниз, и кабина, ширина которой больше высоты) позволяет ему благодаря эффекту «воздушной подушки» летать на высоте 18 м над уровнем моря со скоростью около 400 км в час. Час полета будет стоить вдвое меньше, чем на современных больших грузовых самолетах.

Но зачем нужен такой воздушный левиафан? Конечно, для транспортировки больших грузов на дальние дистанции, но прежде всего, как ответил руководитель этого проекта фирмы «Боинг» Блейн Роудон на вопрос английской газеты «Метро», «Пеликан» будет очень интересен для военных. Каждый такой самолет сможет транспортировать несколько тысяч солдат и 17 танков весом 50 т гораздо быстрее, чем корабли, и дешевле». Кроме того, лета на низкой высоте, подобно ракете, он трудно обнаруживается радаром.

Но зачем такая фараона программа? Чтобы американский ВПК стал еще более жирным? Не только. Истинная причина, по нашему мнению, такова: стратеги из Пентагона поняли, что США, «Империю Добра», настолько ненавидят во всем мире народы, не понимающие их военно-цивилизационную миссию, что их бесчисленные базы за рубежом не вечны, прежде всего, в Азии и на Среднем Востоке. В любой момент государства, которые приютили их у себя, от Южной Кореи до Аравии, могут их закрыть. История в начале этого века становится очень летучей, возможны резкие, непредвиденные изменения.

Поэтому США должны разработать стратегию массовой переброски сил со своей территории без необходимости тратить большие средства на военные базы у не очень надежных союзников. Речь идет о гибриде изоляционизма и политики вмешательства. Но это тревожит, потому что Пентагон, выходит, считает, что США должны готовиться вести войны для поддержания порядка ради одной лишь собственной выгоды чуть ли не во всем мире в ближайшие два десятилетия. Они их, конечно, не выиграют, но они еще больше дестабилизируют мир. Программа создания беспилотных самолетов, способных бомбить на дальних расстояниях, вылетая с территории США, подкрепляет эту гипотезу.

Секретное исследование Пентагона, проведенное по заданию Белого дома, предусматривает на ближайшие 10 лет необходимость для США ведения большого числа военных операций на всех континентах в обход ООН. Противники этой стратегии боятся поражений на суше и взрыва, в ответ, широкомасштабного терроризма. Будущее, вероятно, покажет, что они были правы.

Гийом Фай:

«ВСЕСВІТНІЙ ПЕРЕВОРОТ. ЕСЕ ПРО НОВИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ ІМПЕРІАЛІЗМ»

риторию ни одной страны.

Эш заключает так: «Политика команды Буша подрывает американскую мировую гегемонию. Она повсюду возбуждает антиамериканский патриотизм. Его неуклюжий империализм ставит под угрозу американский капитализм и окрыляет всемирный антиамериканизм. Есть риск, что завтра инвестиции перестанут притекать в США. Президентство Буша останется в истории как начало крушения нашей гегемонии».

Американский империализм непродуктивен. Репортер «Таймс» в Багдаде Энтони Браун опубликовал в номере от 4 июня 2003 г. исследование под названием: «Радикальный ислам начинает заполнять пустоту, оставшуюся после падения иракского правительства», в котором показал, как исламизм берет в свои руки все гражданское общество. Со своей стороны, националист и противник Буша Патрик Бьюкенен утверждает в «Уорлд Нет Дейли» от 2 июня 2003 г., что интервенция Вашингтона в Ираке будет способствовать приобретению рядом стран оружия массового уничтожения и увеличит риск терроризма: «Начав войну в Ираке, США, похоже, просто ускорили распространение ядерного оружия, которое хотели предотвратить». Всем известно, что Иран возобновил свою программу ядерного вооружения, некогда начатую Акбаром Этемадом и замороженную шахом, чтобы не сердить СССР.

Артур Дж.Р.Шлезинджер, бывший советник Кеннеди, объясняет в статье «Пределы доктрины Буша» («Фигаро» от 23 июня 2003 г.), что доктрина «превентивной войны», использованная для оправдания кампании в Ираке, противоречит принципам, провозглашенным Авраамом Линкольном в 1848 году, когда его побуждали превентивно напасть на Канаду, откуда могло начаться английское нападение, но он отклонил это предложение. По мнению Шлезинджера, эта доктрина превентивной войны дискредитирована грубой ложью об «оружии массового уни-

президента». Этот автор считает, что доктрина Буша вообще ослабляет и лишает доверия американскую империю.

В статье под заголовком «На Багдад и далее» Патрик Бьюкенен развивает идею, что воинственная Америка рискует временно выиграть войны, но проиграть мир. «После победы наши неприятности только начинаются». Иными словами, НАИ станет поджигателем серии войн. Точно так же плохой мир 1918 года стал причиной следующего конфликта. По мнению Бьюкенена, «Американский мир» вообще не установит мир, в частности, на Ближнем Востоке, а «подготовит почву для следующей войны» (Америкэн Консерватив, 21 апреля 2003 г.).

Разоблачая всю эту ложь, дипломатический вздор и ошибки, допущенные неоконсерваторами при вторжении в Ирак, американский военный историк и геополитик Габриэль Колко в статье под заголовком «Век односторонних войн» («Каунтер-панч» от 29 апреля 2003 г.) разделяет с Эммануэлем Тоддом и Патриком Бьюкененом чувство бесполезности стремления США к абсолютной гегемонии и считает, что начинается упадок их мощи. Он пишет: «Реальность в том, что мир все более многополюсен, экономически и технологически, и что желание США сохранить абсолютное военное превосходство над миром — химера. Россия остается военной сверхдержавой, и Китай на пути к тому, чтобы стать ею. Чтобы остановить распространение оружия массового уничтожения в ближайшие 20 лет, «нет другого решения, кроме международных соглашений и таких организаций как ООН, которую США отталкивают как препятствие своей силе. У США нет иной альтернативы, кроме как принимать мир таким, каков он есть, или готовиться к трагедии».

С точки зрения Каролины Мейер, обозревателя «Мэгзин оф Фьючер Уорфэр», сверхмилитаризм и огромное увеличение военных расходов американской администрацией — признаки паники и слабости. В статье «Цена Им-

перии» (май 2003 г.) она повторяет тезисы обозревателя «Нью-Йорк Таймс» Пола Крагмена, согласно которому американский военный бюджет (официально 400 миллионов долларов в 2002 г.) фактически достигает 500 миллионов вместе с «черным бюджетом», тайными расходами, не проходящими через Конгресс. Для сравнения: бюджет Ирака накануне войны составлял 1,4 миллиарда долларов. Она сообщает также, что во время битвы при Аль-Насири были убиты более ста морских пехотинцев, и командир 1 полка морской пехоты был отправлен в отставку. Она раскрывает тот факт, что нынешний бюджет «антитеррористической войны» больше бюджета холодной войны против СССР. Она повторяет также тезисы политолога Х.Л.Меккена, согласно которому, если для предотвращения новой атаки террористов, сравнимой с 11 сентября, требуется больше средств, чем некогда для защиты от советской ядерной атаки — что представляется нелепым — то лишь потому, что неоконсерваторы хотят сохранить общую атмосферу угрозы, чтобы помыкать запуганным населением.

Представляют ли собой США новую Римскую империю или псевдосверхдержаву, основанную на блефе? Вот синтез геостратегического анализа на базе различных источников.

Майкл Линд, член Фонда Новой Америки, считает («Глобалист» от 19 июня 2002 г.), что американская мощь сильно преувеличена и что она, в мировом масштабе, меньше той, какой она была в 1945 году. По его мнению, США никоим образом не являются «новой Римской империей», а наглый милитаризм Буша (называемый «доктриной Вулфовица» по имени заместителя министра обороны) не располагает достаточными военными и даже экономическими средствами. Эта доктрина имеет целью убедить Европу, Россию, Индию и Китай не создавать слишком большие вооруженные силы и не вести внешнюю политику, не зависящую от американских директив. Взамен США будут охранять их и улаживать их споры. Но эта ставка кажется проигрышной. Выпуская 20% мирового ВВП, США имеют меньший вес, чем в 60-х годах; уменьшается и их демографический вес; Азия догоняет их в области высоких технологий; кроме того, островное положение США геополити-

испаноязычное население Техаса увеличилось до 2,3 миллионов, на него приходится 60% прироста населения штата.

Джеймс Кэрролл, журналист газеты «Бостон Глоб», объясняет в статье «Пугливая Америка» в номере от 22 мая 2002 г., что в нынешнем американском менталитете преобладает патология тревоги и паранойи, что делает его непрочным и не позволяет ему преодолевать серьезные кризисы, будь то экономические или террористические. Он предсказывает, что в случае новой широкомасштабной террористической атаки США надолго окажутся в нокауте.

Многочисленные статьи в американской и английской прессе отмечают как очевидную истину: США проиграла исламскому терроризму, неуловимому Бен Ладену, сетям вроде Аль-Каиды, которые ничуть не разрушены, а стали еще более грозными, чем до войны в Афганистане. Допросы узников Гуантанамо (личностей второстепенных) ничего серьезного не дали. А война в Ираке, добавим, создаст новые цели для исламского терроризма в виде самой американской армии, оказавшейся теперь на открытой местности, и священная война докатится до Месопотамии, которой она до сих пор не достигала.

С другой стороны, согласно «Таймс он лайн» от 14 мая 2002 г., Буш уступил Путину на переговорах Россия-НАТО, что позволит впредь России накладывать вето на решения этой организации.

Короче, бахвальство супердержавы, от имени которой говорит окружение Буша, это использование метода самовнушения Куз. В Европе истерические антиамериканские круги (как и американопоклонники) вводятся в заблуждение колоссальной силой Америки, которую они ненавидят, но которой бессознательно восхищаются. Если бы у Европы была политическая воля, она была бы более сильной.

Нет, самый большой самолет, когда-либо построенный в мире, это, несомненно, не Эрбус А 380, а «Пеликан», который сейчас конструируется на фирме Боинг. Речь идет о настоящем монстре с размахом крыльев 166 м (у Боинга 747 — 70 м) и длиной 84 м

Оборудки

Нинішній міністр транспорту Євген Червоненко чи не в кожному публічному виступі розповідає про «тяжку спадщину», яка дісталася йому від попереднього керівництва. Уже анекдотом стало прагнення Євгена Альфредовича реалізувати на аукціоні лімузин «Майбах», придбаний для покійного екс-міністра Георгія Кирпи за державні кошти. Пригадуються і заяви Червоненка про те, що в Мінтранс зв'язку з ним прийде нова команда, яка розчищать цю авгиеву стайню. Заяви заявами, однак у міністерстві жодних змін. Окрім своєрідного «косметичного ремонту». Понад те, на своїх посадах залишилися люди, які відігравали не останню роль у фінансових махінаціях колишнього керівництва. Як і колись, процвітає кумівство. Звільняють з будь-яких приводів, часто-густо надуманих. Наприклад, ситуація з головним спеціалістом одного з відділів Департаменту нормативно-правового забезпечення Мінтранс зв'язку Миколою Венгерським. Він останній, хто працював у цьому Департаменті до 2003 року — приходу на цю посаду його начальника Михайла Ониськіва. Пояснювати, що означає ця посада, гадаю, не варто. Ледь не всі документи, які проходять через міністерство, візують саме тут. Зокрема й ті, за якими відбувалося розкрадання держмайна і коштів (про які так любить говорити Євген Червоненко). На цю посаду він прийшов фактично незаконно, оскільки не було оприлюднено інформації про заміщення вакантної посади, не було претендентів, а тому відповідно й не було конкурсу, що є порушенням ст.15 Закону України «Про державну службу». Адже пан Ониськів був наближеною особою Георгія Кирпи. Тож, звісно, ті, які виступали проти «прихвистації» майна транспортної галузі, довго на своїх посадах не засиджувалися. Окрім фахівців згаданого департаменту, інших підрозділів апарату міністерства, незаконно було звільнено і керівників низки підприємств, організацій та установ, що входять до сфери управління Мінтранс зв'язку. До речі, згодом більшість з них було відновлено на посадах. Однак компенсували вимушений прогул і відшкодовували моральні збитки не керівники міністерства, а держава...

А ось ще кілька фактів — так би мовити, інформація для роздумів. За сприяння пана Ониськіва було укладено договори на юридичне обслуговування — загальна вартість 12 млн грн — між Державною судноплавною компанією «Чорноморське морське пароплавання» та різними юридичними організаціями. Хоча потреби в цьому не було. Як і позитивного результату. І це на тлі заборгованості із зарплати перед працівниками ДСК ЧМП. Ониськів

МІНІСТР НОВИЙ — «ТРАДИЦІЇ» СТАРІ...

Механізм суцільної криміналізації, розроблений і запущений в добу Кучми, продовжує діяти в апараті Мінтранс зв'язку

у листопаді — грудні 2003 року видав доручення на юридичне обслуговування ДСК ЧМП юристу з Одеси, який несвоєчасно подав до суду необхідні документи, не з'явився на судові засідання. У результаті було програно сім справ. Згодом це доручення відкликали. За його сприяння було укладено і договори про оренду причалів в одеському морському торговельному порту комерційними структурами, причетними до олігарха Віктора Пінчука. Звісно, орендну плату було суттєво занижено. Не останню роль відіграв він і в укладанні горезвісних договорів на незаконну передачу більш як п'ять тисяч залізничних вагонів для комерційних структур сина Георгія Кирпи (ТОВ «Лемтранс», БАТ «Укртранслізинг» і ДТЕП «Інтертранс»).

До речі, через два місяці після працевлаштування в міністерстві Ониськів від Південно-західної залізниці поза чергою отримав квартиру в Києві на вулиці Тверській. Чи то як аванс, чи то вже за зроблене ним — створення Укрспецтрансслужби та приєднання до Мінтрансу Держком зв'язку. До того ж подекуди, що у міністра Кирпи Ониськів був другою людиною (після першого заступника міністра В.Корнієнка).

Утім, це вже в минулому. І розбиратися тут мали б відповідні органи. «Коли я був на лікарняному, за вказівкою М.Ониськіва було знищено всі мої службові матеріали (документи, аналізи, висновки, пропозиції та ін.), тобто всі мої напрацювання з 1997 року, коли я прийшов до міністерства. Серед них були і документи, які підтверджували факти зловживання владою і службовим становищем М.Ониськівим», — розповідає Микола Венгерський. За його словами, коли розпочалася Помаранчева революція, Ониськів знищив майже усі документи департаменту та міністерства, які компрометували його. Утім, знищували не лише документи, а й усіляко створювали нестерпні робочі умови «не своїм людям».

«Коли я повернувся з лікарняного, мені запропонували перейти до іншого кабінету. Однак ключ від цього кабінету Ониськів відмовився мені

дати: «Боюся тобі давати ключі, бо там документи», — розповідає Микола Венгерський. Урешті-решт йому знайшли робоче місце. Однак для повноцінної роботи воно було не придатним — ні доступу до інтернету, ні можливості роздрукувати необхідні документи. Натомість усі підготовані документи повертали йому без будь-яких зауважень на «доопрацювання». Понад те, тільки Ониськів з'явився у міністерстві, він одразу попередив Венгерського, що на його місце вже знайшли нову людину.

Звісно, Микола Венгерський не міг змиритися з такою несправедливістю. Він намагався розповісти про ситуацію і нинішньому міністрові Євгену Червоненку. Однак той лише нахамив (що, до речі, часто-густо практикує) — мовляв, хто він такий і що взагалі робить у приймальні. Новий міністр зі злістю смикнув помаранчеву стрічку, яку Венгерський не встиг зняти з лацкану піджака: «Сними, это уже не модно!..» Червоненко дав команду «фас» своїм охоронцям, які накинулися на Венгерського: «Хто? Чому? Як пройшов у неприступну цитадель?» Коли з'ясували, що він працівник цього міністерства, то були дуже здивовані. Запропонували звернутися до громадської приймальні міністерства. А там повідомили, що графіка прийому міністра ще немає. На цьому коло замкнулося.

Микола Венгерський звернувся до Червоненка письмово. Той доручив своєму товаришу «по зброї» — заступникові міністра С.Кролю провести службове розслідування і покарати чужинця. С.Кроль виконав доручення свого патрона з великим ентузіазмом. Спочатку дозволив своїм довіреним особам познущатися над Венгерським, потім склав акт, затвердив його в заступника міністра Гордієнка, який погодився з висновками С.Кроля: «Карати! Не можна помилювати». Тобто Кроль попередив М.Венгерського: якщо він продовжуватиме «бунт на кораблі», його викинуть за борт або у кращому разі запропонують

матросом драйти палубу.

І Венгерський вийшов «назовні». Спробував задіяти для захисту своїх прав усі три гілки влади, до того ж на найвищих щаблях — виконавчому, законодавчому, судовому. До захисту прав людини було залучено також Президента та Генеральну прокуратуру України.

Звертався Венгерський з листом зокрема і до Віктора Ющенка та голови Комітету Верховної Ради України Володимира Стретовича, інших поважних інстанцій. Згодом звернення переслали до Генпрокуратури. «Проведеною перевіркою обставин, викладених у Ваших зверненнях, порушень не встановлено. За таких обставин підстав для прокурорського втручання не вбачається», — говориться в листі, підписаному начальником відділу захисту прав і свобод громадян та інтересів держави на транспорті А.Павленком. Отже, Генеральна прокуратура України досі залишається репресивним і каральним органом стосовно пересічних громадян нашої держави. Пан Піскун і його підлеглі опікуються лише резонансними справами політичного характеру, що дає їм можливість утриматися на займаних ними посадах.

«Нічого не змінилося після смерті Георгія Кирпи. Механізм суцільної криміналізації, розроблений і запущений в добу Кучми, продовжує діяти в апараті Мінтранс зв'язку. Відвертий кримінал, корупція — визначальні чинники функціонування Міністерства», — стверджує Микола Венгерський. На його думку, такі люди, як Ониськів, на превеликий жаль, і надалі залишатимуться при владі. І діятимуть, як колись діяли в інтересах Георгія Кирпи, нині в інтересах Євгена Червоненка. Хоча начебто Червоненко офіційно відійшов від бізнес-

тейнер. І жодних гарантій збереження робочих місць...»

Звісно, такі рішення приймало не місцеве керівництво, а столичне. До того ж, цілком ймовірно, в курсі справ був і сам пан Червоненко. Принаймні документи про «прихвистацію» контейнерного терміналу проходили через керівництво Департаменту нормативно-правового забезпечення Мінтрансу. І, звісно, Михайло Ониськів теж був ознайомлений з цією справою. Наказ було видано не без порушення законодавства. Що вже говорити про незаконність самої операції. Утім, з'ясуванням подробиць цієї афери мали б перейматися відповідні правоохоронні органи.

Схоже, цей факт — один з багатьох, які стосуються зловживань у Мінтрансі вже за нового керівництва. Не даремно ж на ключові посади, зокрема й у Департаменті нормативно-правового забезпечення, призначають «своїх людей».

Сам же Микола Венгерський розуміє, що у будь-якому разі йому вже не довго працювати в Мінтранс зв'язку. Хоча, знову ж таки, з 1997 року, відколи він там працює, і до приходу Ониськіва до його роботи не було жодних претензій. Нині ж йому з формальної причини оголошено догану, а через це на рік позбавлено премій, знято надбавку до зарплати. Він припускає, що, звільняючи, нове керівництво у трудовій книжці може написати будь-що.

Р. С. Помаранчеву революцію здійснив народ. І нині боляче бачити, як новій владі служать ті, хто прислужував старій. Відомо — психологію змінити не можна! «Хотілося б вірити, що свого часу ці первертні отримають по заслугах!» — каже Микола Венгерський. Можливо, дехто розцінить це як зведення рахунків, але ж тема зловживань у системі Мінтранс зв'язку справді сягла небачених розмірів. І не дивно, що за Червоненка все залишається на своїх місцях. Можливо, лише механізм зловживань буде вдосконалений.

Богдан ДОВНИЧ

діяльності, але ж йому не байдужа доля його витвору — транспортної компанії «Орлан Транс». Велику роль у становленні його бізнесу зіграв заступник міністра транспорту та зв'язку Семен Кроль, якого він залишив зі своєї «старої гвардії».

А про те, що все залишається, як і раніше, свідчить ситуація довкола Іллічівського морського торговельного порту. Як повідомляє інтернет-видання «Обком», недавно на його адресу надійшов лист від працівників цього порту. У ньому йдеться про те, як це державне підприємство «легко і невимушено» переходить до рук невідомому приватному одеському підприємству з УкрТрансКонтейнер. Цілком ймовірно, у цієї фірмочки є «волохата лапа» в Міністерстві транспорту та зв'язку.

Отже, ось цей лист:

«Прийшовши у понеділок після свого професійного свята — «Дня працівників морського та річкового транспорту» — на роботу, працівники цього самого транспорту, а саме — контейнерного терміналу Іллічівського морського торговельного порту, одного з найбільших в Україні, з подивом дізналися, що з 1 серпня 2005 року Іллічівський порт передає контейнерний термінал у спільну діяльність ПП «УкрТрансКонтейнер»!

Колектив порту і профспілка не були поінформовані за два місяці до підписання угоди, як того вимагає законодавство і колективний договір. Ми дізналися про це лише 4 липня, та й то випадково, коли надійшли накази начальника порту про передачу всієї складської інформації цьому ПП.

Адміністрація змушує працівників терміналу писати заяви про перехід на роботу до УкрТрансКон-

А тим часом...

ПОРОШЕНКО НАГРІВ «УКРЗАЛІЗНИЦЮ» НА 48 МІЛЬЙОНІВ!

Цікавий пасаж зіскочив із вуст міністра транспорту та зв'язку України. Як повідомляє телекомпанія НТН, Червоненко сказав таке:

«Железная дорога оплатила «Укрпромінвесту» 48 млн. грн. за оцінку протипожежного состояния и оцінку состояния охраны труда. Кто-то в церковь ходит? Она здесь неподалеку. В то же время все эти работы выполнила компания всего за 15 тыс. грн. Курвы! Извиняюсь за слово. За такое закатывают в асфальт».

Може, Євген Альфредович і не мав на меті образити голову РНБОУ і хотів вилаяти лише залізничних чиновників-корупціонерів. Однак концерн «Укрпромінвест», який без зайвих докорів сумління отримав (судячи зі слів Червоненка) на шару майже 48 мільйонів, пов'язують саме з ім'ям Петра Порошенка, пише сайт «Інтернет-репортер»...

№5

УКРАЇНСЬКИЙ КОНСЕРВАТОР

газета в газеті Української Консервативної партії

✓ На часі

Георгій ЩОКІН,
Голова Української
Консервативної
партії

Сучасна доба розвитку людства характеризується поступовим занепадом політичних та економічних цінностей (у тому числі цінностей споживацьких), на зміну яким закономірно приходить **нова історична доба**, головною ознакою якої стає домінування вічних **духовних цінностей** — Істини, Віри, Знання. Найбільш виразним оплотом панування **політичних цінностей** у новітній історії був СРСР, а **економічних** — сьогоднішні США, тому недавня загибель тоталітарної політичної імперії під назвою «Радянський Союз» є передтечею такої самої неминулої загибелі у найближчому майбутньому тоталітарної економічної імперії — «Сполучені Штати Америки». Лідерство в новій добі розвитку людства перейде до тих народів і держав, у ментальності яких переважають **духовні ціннісні орієнтації**, оскільки саме вони є змістом нової історичної доби, яка триватиме багато століть. Цій добі найбільше відповідає ментальність **Української нації**, в якій духовна, пізнавальна сфера традиційно виступає панівною, тому Україна може і повинна стати одним із **лідерів** нової історичної доби.

Сучасні

«центри сили»

Геополітична ситуація в світі, як і завжди, буде складатися навколо впливів на Євразійському континенті, оскільки відомо, що той, хто володіє Євразією — володіє світом. Сьогодні вимальовуються такі геополітичні **«центри сили»**: США, Китай, Європа, Росія, Індія, Японія та арабо-мусульманський світ. США разом зі своїми стратегічними партнерами Ізраїлем та Англією (додамо сюди і Канаду) намагаються оволодіти Європою шляхом створення **Європейського Союзу** (на кшталт загиблого Радянського Союзу) та підконтрольного їм загальноєвропейського уряду. Названі країни — США, Ізраїль, Англія, Канада — утворюють блок, який умовно можна назвати **«Сіоно-англосаксонським»**, оскільки фактична влада в цих країнах належить носіям єврейсько-расистської ідеології, а їхніми найближчими прибічниками є англосаксонські **протестанти** (юдео-християни).

Знаючи про близький

УКРАЇНА — ЦЕНТР, А НЕ ПЕРИФЕРІЯ ЄВРОПИ

крах США (в результаті різних катаклізмів, зокрема — природних), сіоно-англосаксонська верхівка готує плацдарм для свого **нового тоталітаризму** в Європі, що може, врешті-решт, їм вдатися, але на незначний у часі термін. В Європі їм буде протиставлена можлива **франко-германська єдність**, яка, найвірогідніше, дедалі більше наближуватиметься до **слов'янського суперетносу**. Вже сьогодні помітна тенденція до утворення геополітичної осі Париж — Берлін — Москва, яка може стати непереможним рубезем для подальшого поширення сіоно-англосаксонського панування. З цієї ж низки ознак і недавні провали Європейської конституції на референдумах у Нідерландах і Франції. У цій геополітичній ситуації найбільш правильною позицією України видається та, за якої Україна — як споконвічний **центр Європи** — поступово переірає роль на себе роль потужного **регіонального лідера**: спочатку центрально-східноєвропейського, а згодом — і загальноконтинентального. Така самодостатня роль передбачає проведення виразної національно- і духовно-орієнтованої політики, яка не може бути сумісною з будь-якими зовнішніми впливами США, Євросоюзу та Росії.

Проведення Україною самостійної зовнішньої політики з самого центру Європи стає можливим і необхідним саме в сучасний період, оскільки головні геополітичні «центри сили» будуть ще довго зайняті проблемами послаблення одне одного: — сіоно-англосаксонський центр на чолі із США, відчуваючи свою близьку втрату «супердержавності», намагається діяти в усіх напрямках геополітичної боротьби — проти Євросоюзу, а разом з ним проти Росії, Китаю, Індії та арабо-мусульманського світу;

— агресивність сіоно-англосаксонського центру призведе, найімовірніше, до формування світової осі протистояння у вигляді Росія — Іран — Китай — Індія (так званий проект PIKІ, що вже сьогодні починає зон-

даж своєї майбутньої реалізації);

— територіальні неузгодженості між Китаєм, Японією та Росією можуть з часом трансформуватися в окремий конфлікт між Російською Федерацією та названими країнами, який, ймовірно, стане вже після колективного подолання світової гегемонії США;

— не виключені протистояння і між Китаєм та Індією, з одного боку, і між Китаєм та Японією — з іншого, коли зникне необхідність об'єднання проти глобального агресора у вигляді США та його сателітів;

— весь час на боці антиамериканської коаліції перебуватиме більшість **арабо-мусульманського світу**, який завдяки своєму масовому проникненню до країн Євросоюзу і США, стає дуже дієвим чинником у боротьбі з сіоно-американською гегемонією.

У цілому ідея встановлення всесвітнього панування з одного центру є принципово **нереальною**, оскільки неможливо утримувати в своєму підпорядкуванні цілі народи, які рано чи пізно піднімають масові повстання, що завжди ведуться методами **партизанської війни**, а остання є непереможною за визначенням. Сучасні приклади Афганістану, Іраку, Палестини, Чечні (як перед тим В'єтнаму та багатьох інших країн) є яскравим тому свідченням. Партизанська війна навіть не дуже озброєного населення не може бути припинена жодною найновітнішою зброєю ворога доти, доки повсталий народ воліє національної свободи і державної самостійності.

Однак така боротьба сучасних геополітичних «центрів сили» ще триватиме **дестабілізувати** глобальну ситуацію,

що вимагатиме від України спокійної, виваженої і водночас рішучої зовнішньої політики, головним змістом якої є відстоювання своїх **національних інтересів** і поширення

свого духовно-культурного впливу на Європейському континенті без будь-якого входження і до східних, і до західних об'єднань з наддержавними органами управління (ЄОП, НАТО, Євросоюз та ін.).

Національний консерватизм — основа національного розвитку

В умовах нового історичного етапу, де панівними стають духовні цінності, ідеології лібералізму, соціалізму та анархізму дедалі втрачтимуть свій вплив, а політичні партії, як носії цих ідеологій, дедалі швидше дрейфуватимуть до периферії суспільно-політичного спектра. Замість **соціалізму та лібералізму**, головними репрезентантами яких були сталінський СРСР, гітлерівська Німеччина та сучасні США, в нову історичну добу головними стають **ідеали національного консерватизму**, що спираються на споконвічні релігійні традиції, народну мораль, патріотизм, власну історію та власну землю. **Змістом** консерватизму є

невмируща **національна ідея**, яка полягає у відтворенні повноцінного національного буття у національній державі за національними звичаями і на національній території. **Формою** національного консерватизму виступає **етнократія**, що передбачає формування власної **національної еліти**, яка є кращою частиною свого народу, яка живе зі своїм народом і працює для свого народу. **Головним принципом** національного консерватизму може бути тільки **етноцентризм**, що забезпечує продовження внутрішньої та зовнішньої політики держави виключно в **національних інтересах**.

Впровадження у суспільне життя ідеалів національного консерватизму, його духовних цінностей, а також приведення до влади національної еліти, яка гартується у політичних партіях національно-консервативного спрямування, реалізація чітких національних інтересів і всередині держави, і в її геополітичному оточенні, якнайкраще відповідають вимогам нової історичної доби і роблять поступ нації та її держави життєстверджувальним і непереможним на всі віки.

Україна — **центр**, а не периферія Європи. Таке її призначення у світі, і це велике призначення даровано **Богом**, тому його ніколи не зможуть змінити люди. Центр завжди притягує до себе периферію і ніколи не прагне розчинятися в ній. Призначення центру будь-якої «ойкумени» передусім **духовне**, що виступає певним **моральним зразком** для всього його оточення. Багатовікова історія України не заплямувала себе загарбницькими несправедливими війнами, поневоленням інших народів, підступним **зрадництвом** добросусідських відносин. Україна — це **Великомучениця світу**, яка безневинно страждала багато століть то під монголо-татарським, то під польсько-литовським, то під імперсько-російським, то під більшовицько-єврейським ігом. Україна вижила серед низки зумисно спланованих у ХХ столітті голодоморів-геноцидів, кількох

штучних соціальних революцій, двох світових воєн. Усе це було перенесено, наголошуємо, **без вини** України і в цьому вона подібна до **Ісуса Христа**, який прийняв свої хресні муки не тому, що був грішним (Він єдиний, хто без гріха), а для того, щоб врятувати людство, яке полюбив. Тому Україна вистраждала своє високе право на **духовне провідництво**, на свою величну роль останнього оплоту Православ'я.

Що, наприклад, високоморального можуть запропонувати Голландія, Швеція, Іспанія, де вже законодавчо прийняті одностатеві шлюби? Хіба Український народ, в якому цнотливість завжди була однією з головних чеснот, заслуговує нового Содому і Гоморри? Або чого світлоносного можна очікувати від Італії — батьківщини фашизму, Англії — багатовікового колонізатора світу, Німеччини — традиційного агресора? Чи може європейська спільнота мати хоч якусь довіру до НАТО, яка методично і масово вбивала посередині Європи мирне населення Югославії (протягом кількох місяців)? Про США та Ізраїль (який, до речі, прагнуть «всунути» до того ж Євросоюзу) взагалі не можна говорити в рамках загальноприйнятої лексики. То чого ж нові можновладці так прагнуть «ощасливити» (вкотре!) Україну її настирливим «пропиханням» до ЄС і НАТО?

Очевидно тому, що Україна, на жаль, ще не мала своєї української влади. Команди Кравчука, Кучми, Януковича, Ющенка більше нагадували і нагадуватимуть **різновиди колоніальної адміністрації**, яка виконує вказівки Росії або Європи і США. Примітивізм, неукраїнськість і вроджена підступність — ось головні характеристики цих колоніальних адміністрацій, які вважають себе належними до космополітичної псевдодієти, а не до Українського народу. Однак **час такої влади закінчується**, і з кожними майбутніми парламентськими та президентськими виборами влада в Україні ставатиме щораз більше українською. Як і бізнес, засоби масової інформації і всі інші сфери українського національного буття. Це незламна **об'єктивна тенденція** відродження України, що відбувається на наших очах.

(Закінчення
на 8-й стор.)

Відкритий лист

ЮРИСТИ — ЗА ЧЕСНИЙ І ПРОЗОРИЙ ПАРЛАМЕНТ

Президентові України
В. А. ЮЩЕНКУ

1. Про відсутність підстав для підписання, оприлюднення і прийняття до виконання Президентом України проголошеного Верховною Радою України Закону України «Про внесення змін і доповнень до Кримінально-процесуального кодексу України», який суперечить Конституції, моральним і правовим засадам демократичної, правової держави, міжнародним стандартам стосовно прав людини і громадянина.

2. Про необхідність формування нового складу ВРУ на моральних і професійних засадах, рішучого і реального відокремлення влади від бізнесу та її декриміналізації.

За результатами політико-правового аналізу, прийнятого ВРУ суперечливого закону.

Глибокошановний пане Президенте!

Верховна Рада України прийняла і направила на підпис Президенту держави Закон України «Про внесення змін і доповнень до Кримінально-процесуального кодексу України» (КПК). Ним передбачено новий запобіжний захід щодо обвинуваченого (підозрюваного, підсудного) — поруку не менш як 150 народних депутатів України. Причому клопотання народних депутатів, відповідно до проголошеного закону, є обов'язковим для органу дізнання, слідчого, прокурора і суду. Після застосування цього запобіжного заходу він не може бути замінений іншим. Зазначене суперечить не тільки принципам кримінального провадження, але і статтям 148, 150 чинного КПК, якими встановлено, що запобіжні заходи застосовуються і можуть змінюватися залежно від тяжкості обвинувачення, поведінки особи, її віку, стану здоров'я, характеру тощо. Фактично проголошений ВРУ Закон унеможливає застосування інших запобіжних заходів, зокрема взяття під варту високопосадовців, багатіїв, яких підозрюють (обвинувачують) навіть у тяжких і особливо тяжких злочинах, якщо їх візьмуть на поруки 150 і більше народних депутатів України. Нині установи виконання кримінальних покарань переповнені бідними співвітчизниками, які на ґрунті злиднів скоїли переважно не тяжкі злочини. З морально-правового погляду, інваліди ВВВ, ветерани, інші категорії громадян є не менш шанованими і заслуженими громадянами держави, ніж народні депутати України. Однак у Законі, що аналізується, не передбачена можливість звернення з аналогічними питаннями громадських організацій. В наявності — очевидне зло-

живання владою, захист корпоративних, олігархічно-бізнесових, кланових інтересів частиною народних депутатів України. Це по-перше. По-друге, закон вважається прийнятим Парламентом, якщо за них проголосували 226 народних депутатів України із 450. Тому, відповідно до закону, за наслідки діяльності відповідальність несе ВРУ як законодавчий орган України, а не окремі депутати. Тим часом, проголосувавши за ухвалення Закону України «Про внесення змін і доповнень до Кримінально-процесуального кодексу України», вона порушила статті 3,8,22,29,36,37 Конституції України. Треба наголосити також на порушенні парламентом фундаментального права людини бути рівною перед законом і судом, закріпленого в статтях 24 і 129 Конституції України, статті 16 КПК України, статті 7 Закону України «Про судова устрій України», статтях 1 і 2 Загальної декларації прав людини (ухвалена і проголошена резолюцією 217 А(III) Генеральної Асамблеї ООН від 10.12.1948), статті 14 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права (ухвалена резолюцією 220 А(XI) Генеральної Асамблеї ООН від 16.12.1966), статтях 1 і 14 Європейської конвенції з прав людини (від 04.11.1950).

Порушення Конституції самим законодавцем, спрямування ним Закону на захист власних корпоративних інтересів має вкрай негативний відгук серед юристів і в суспільстві в цілому. Аналіз висловлювань, думок, виступів громадських і державних діячів, зокрема частини народних депутатів України, повідомлень засобів масової інформації зводиться до такого: ВРУ, особливо після складення депутатських мандатів народними депутатами України, які перейшли працювати в органи нової державної виконавчої влади, віддалена від інтересів народу і залишається захисником персональних бізнесових інтересів. Народжені політичними технологіями надії частини виборців, що підприємці будуть ефективно та без зловживань керувати державними справами, не виправдалися. Депутатська влада її носіям давала ще більш статки, а останні дозволяли утримувати чи посилювати владні повноваження парламентаріїв. З часом, незважаючи на певні ротації, ВРУ перетворилася на найбільш сталу частину кланово-олігархічного механізму держави, захищеного депутатським імунітетом і високим статусом парламенту. У власності його членів, часом не українців за духом, опинилася значна частина суспільних багатств України. Зараз поширена думка, що ВРУ до наступних виборів залишатиметься основним гальмом позитивних суспільно-економічних пе-

ретворень і політично прихованих корупційно-кланових і кар'єрних протистоянь у державі. Звертає увагу незначне до кількості населення відсоткове представництво титульної нації в парламенті, наявність 350–370 депутатів-мільйонерів (чи майже мільйонерів) зі своїми бізнесовими та меркантильними інтересами. Про це, наприклад, свідчать повідомлення ЗМІ, що не менше 300 народних депутатів отримали за рахунок платників податків у середньому \$ 100 000 на купівлю нових квартир, а один депутат-керівник став власником бізнес-квартири вартістю кілька мільйонів. Це ціна ста звичайних квартир!

Народні депутати в робочий час вирішують власні питання, керують своїм бізнесом, а зал засідань парламенту постійно порожній. Законодавці, відверто не працюючи, отримують суттєве грошове і соціальне забезпечення за рахунок податків бідних. Останнє повідомлення урядовців про неслабату податків великим бізнесом шокує. Тільки в парламенті можна безкарно вчиняти службові підробки («приймають» доленосні для держави рішення відсутні на пленарних засіданнях і навіть померлі депутати), хуліганство (бийки в громадському місці та на очах мільйонів телеглядачів). Важко назвати ЗМІ, які не повідомляли б про великі суми грошей, які сплачуються за перехід депутатів в інші фракції та лобювання «потрібних» законів. У стінах Верховної Ради ці протиправні дії чомусь не вважаються хабарами.

Зрозуміло, серед народних депутатів багато порядних, глибоко шанованих особистостей. Однак ВРУ як законодавчий орган України основну свою функцію — законодавчу — виконує вкрай неякісно. Це одностайна думка практикуючих юристів, науковців, громадян. Системно неякісне, суперечливе, кланово-олігархічне за своєю суттю законодавство саме по собі є умовою, яка сприяє зловживанням представників влади, хабарництву, привносить в діяльність судів, інших правозастосовних органів раніше небачену аморальність — недосконалі закони дають змогу сторонам спрямовувати свої зусилля на неправове вирішення справ. Закони для держави, суспільства і кожного з нас ухвалюють представники поважних професій — лікарі, зоотехніки, хіміки, але не юристи. Співвідношення числа професійних політиків, необхідного для деяких комітетів парламенту, економістів, інженерів та ін. і представників, непридатних для виконання законодавчої функції спеціальної і кількості юристів не на користь останніх. Платники податків утримують Інститут законодавства ВРУ, однак його роль, передусім у розробці законодавчої політики і законів,

непримітна. У ЗМІ не раз повідомлялося, що численні помічники народних депутатів часто обслуговують приватні інтереси останніх.

Більшість парламентаріїв за відсутності глибоких і всебічних юридичних знань вимушені погоджуватися з проектами законів, підготовленими канцелярськими підрозділами Верховної Ради, уряду та ін. У кращому випадку результати їх голосування залежать від загальної політичної оцінки законопроекту.

Однак суди, інші правозастосовні органи керуються конкретними статтями, їх частинами, пунктами, абзацами, реченнями, враховують граматичну пунктуацію, тому кожна стаття, речення повинні бути професійно сформульовані. Цього немає і за раз не може бути. Фактично весь напрацьований за 14 років масив законодавства потрібно переробляти чи доопрацьовувати. За непрофесійного парламенту будь-який прогрес держави і суспільства неможливий. Ця «перспектива» загрожує Україні, якщо здійсняться прогнози, що прохідне місце в списку політичної партії на парламентських виборах — 2006 «коштуватиме» кілька мільйонів доларів США. Підміна вибору народу боротьбою «грошових мішків» може стати трагічною для України. Витрачені на вибори мільйони переможцям повертатиме народ своїм потом, кров'ю та за рахунок суспільного багатства. Завдання кожної партії, передусім Народного Союзу «Наша Україна», блоку Юлії Тимошенко, СПУ — поповнити свої ряди високоморальними, віddаними інтересам народу спеціалістами з законодавчої роботи. Такий досвід уже має Консервативна партія України.

Сподіваємося, пане Президенте, що викладене дає нам підстави пропонувати:

1. Не підписувати проголошений Парламентом Закон України «Про внесення змін і доповнень до КПК України» щодо застосування нового запобіжного заходу поруки народних депутатів України.

2. Владою Президента держави упередити купівлю-продаж місць у парламентських списках на виборах до ВРУ 2006 р., формування непрофесійного, пов'язаного з бізнесом депутатського корпусу. Забезпечити всебічне висвітлення в ЗМІ біографії, моральних і професійних можливостей кожного кандидата в народні депутати України.

Експерти з політико-правових питань, безпартійні:

Олексій ЮЛДАШЕВ,
академік НАНУ
Василь ПЕРЕЦЬ,
кандидат юридичних наук, професор

Президентові України
В. ЮЩЕНКУ
Прем'єр-міністрові України
Ю. ТИМОШЕНКО

ЗАЯВА

щодо перевірки правоохоронними органами України діяльності іноземних фондів і закордонних міжнародних організацій

Цього року у Венесуелі, а потім у США вийшла книжка американського юриста Єви Голінгер «Код Чавеса: викриваючи інтервенцію США у Венесуелі», де на підставі 4000 урядових документів США автор доводить участь американського уряду в підготовці та здійсненні 2002 року у Венесуелі військово-олігархічного замаху, аби усунути законно обраного президента Уго Чавеса, який стоїть на національних та антиамериканських позиціях. Здійснення цього антиконституційного перевороту (який, на щастя, не вдався) фінансувалося через урядове Агентство з міжнародного розвитку США (USAID), «Фонд підтримки демократії» (NED) та «Національний демократичний інститут», які очолюють колишні американські високопосадовці, тісно пов'язані з ЦРУ. Свою роль у паплюженні законно обраного керівництва Венесуели відіграє також американська організація «Стоп прав людини» (HRW). Усі ці організації очолюють відомі американські євреї: NED — Карл Гершман (у минулому затятий троцькіст, тобто свідомий прихильник «перманентної» світової єврейської революції); NDI — Мадлен Олбрайт (колишній держсекретар США, організатор масових убивств мирного населення Югославії, класична сіоністка); HRW — Джордж Сорос (фінансовий спекулянт світового масштабу, тісно пов'язаний з кількома спецслужбами, який постійно втручається у внутрішні справи різних країн).

Ці організації діють і в Україні. Зокрема Фонд підтримки демократії К.Гершмана фінансує таке собі інтернет-видання «Телекритика» (керівник — Лігачова) та, ймовірно, «Українську правду» (керівник Олена Притула). Багато років в Україні діє так званий фонд «Відродження» (чого саме?), який фінансує спекулянт Джордж Сорос. На закордонні гранти та інші види фінансової допомоги існує, очевидно, і фонд імені Разумкова, недавній керівник якого — Гриценко — після дворічного навчання у військових академіях США нині обіймає посаду міністра оборони України. Його дружина Юлія Мосцова — керівник (разом зі своїм батьком) тижневика «Дзеркало тижня», відомого своїми антиукраїнськими поглядами, до заснування якого, як повідомлялося в ЗМІ, має стосунок відомий єврейський злочинець-рецидивіст Рабинович. Відомі «грантоди» в Україні — Сергій Грабовський (журнал «Сучасність»), Максим Стріха (член проводу партії «Собор» Матвієнка), Олексій Гарань (професор Національного університету «Києво-Могилянська академія»), Мирослав Попович (Інститут філософії) та деякі інші, яких добре знають в українському суспільстві за їхні просіоністські, неукраїнські виступи. З цього ж сіонсько-американського фінансового

джерела живляться, очевидно, і відверто антиукраїнські сили, що їх очолюють кримінально-злочинні лідери В.Рабинович, Й.Зісельс та інші.

Звісно, всілякі сіонсько-американські фонди є агентами україножерського впливу, антидержавного спрямування, оскільки пов'язані із шпигунськими, завжди до нас ворожими закордонними центрами. Те саме стосується і спецслужб Росії, які давно вже перебувають під сіонсько-комуністичним керівництвом. Тому, підсумовуючи, вимагаємо:

1) Провести силами правоохоронних органів комплексну перевірку різних фондів, організацій та ЗМІ, які існують за рахунок закордонних фінансових надходжень, і заборонити їхню діяльність в Україні як таку, що не відповідає українським національним інтересам.

2) Подати до Верховної Ради України проект закону «Про іноземних агентів» (такий, наприклад, існує у США з 1930 р.), яким визначити порядок обліку, звіту та державного контролю організацій, які фінансуються з-за кордону.

3) Надати відповідь у встановлений законодавством термін.

Голова Української Консервативної партії Г.ЩОКІН

Генеральний секретар ВГПО «Український вибір» М.ДРОБНОХОД

Президент Всеукраїнської громадської організації «Антинаклепницька ліга України», заслужений діяч науки і техніки України М.СЕНЧЕНКО

Голова Конфедерації недержавних вищих закладів освіти України, заслужений працівник освіти України М.ГОЛОВАТИЙ

Співголова Київської спілки викладачів вищої школи та науковців України, професор В.КУЗЬМЕНКО

Голова Федерації патріотичних видань України, професор В.ЯРЕМЕНКО

Керуючий справами — секретар Президії МАУП В.КОРОТКІН

Президент громадської організації «Антинаклепницька ліга» (Київ) Ю.БОНДАР

Верховний отаман Азовсько-Чорноморського козацького війська В.КАЛЕНЯК

Виконавчий директор Федерації патріотичних видань України Я.ОРОС

✓ Територіальні організації

КОНСЕРВАТОРИ КИЇВЩИНИ ГУРТУЮТЬСЯ

Минулої п'ятниці у приміщенні конференц-залу МАУП відбулася конферен-

ція Київської обласної територіальної організації Української Консервативної партії,

в роботі якої взяли участь представники 16 районних і міських партійних організацій, а також представники Всеукраїнського козацького війська. Серед них — знані не лише в Україні, а й далеко за її межами Микола Шопша — народний артист України, соліст Київської національної опери; Павло Орел — президент національної федерації кікбоксингу, який не раз виводив збірну команду України у чемпіони світу та Європи, виховав п'ятиразового чемпіона світу, доктора педагогічних наук Віталія Кличка, та інші відомі співвітчизники. На конференції виступили: директор

Українського військово-козацького інституту ім. Великого князя Святослава, генерал козацтва Віталій Каліняк, голова Переяславської організації УКУ, заслужений працівник культури України, заступник генерального директора Національного історико-етнографічного заповідника «Переяслав» Віра Мельник; заступник голови Київської обласної організації УКУ, голова Білоцерківської організації УКУ Степан Данилюк.

У виступах, а також у безпосередньому спілкуванні учасники конференції висловили чимало слушних пропозицій і зауважень щодо того, як прискорити реєстрацію міських і районних організацій УКУ.

Ішлося також про те, як найефективніше довести національні державотворчі ідеї партії до найширших верств патріотично налаштованих українців.

Вів конференцію голова Київської обласної організації УКУ, віце-президент МАУП, член-кореспондент Академії будівництва України, курінний Переяславського козацького курення Володимир Ісаков.

Конференція ухвалила звернення до співвітчизників Київщини.

Слово делегата конференції
Як Ви ставитесь до відродження духовних традицій Українського народу, до ідеї українського консерватизму?

На це запитання редакції відповідає Віра Мельник — заступник генерального директора Національного історико-етнографічного заповідника «Переяслав»:

— Я живу в давньоукраїнському, історичному місті Переяславі-Хмельницькому і з дитинства перейма-

лася ідеями, які сповідує сучасні українські консерватори. Пригадую розповіді моєї бабусі про те, як дбайливо, набожно ставилися наші предки не лише до ближнього свого, а й до природи, як тре-

петно вірили вони в єдиного Бога, Спасителя нашого — Ісуса Христа, як ходили до церкви й дотримувалися релігійних традицій та обрядів.

Для мене очевидно, що Українську Консервативну партію задумали й створили розумні й духовно напружені люди, які добре знають історію, культуру та психологію українського народу. Ідеї, які сповідує УКУ, дуже близькі й моїм колегам, чимало з яких стали членами Переяслав-Хмельницької районної організації, яка нині налічує 35 осіб.

✓ Продовження теми

УКРАЇНА — ЦЕНТР, А НЕ ПЕРИФЕРІЯ ЄВРОПИ

(Початок на 7-й стор.)

Українська доба

європейської історії

Духовне провідництво України в Європі перетворить нашу державу на країну університетів, де абсолютна більшість населення матиме обов'язкову вищу освіту, що забезпечить не тільки духовне, а й соціально-економічне лідерство України на багато століть. Український народ стане народом-вчителем, до якого приїжджатимуть спудеї з усіх країн світу. Українська земля в українських руках знову стане житницею Європи, як це було завжди. Українську мову вивчатимуть так, як сьогодні вивчають англійську, російську, іспанську або французьку. І це не безпідставні фантазії чи нездійсненні мрії, ні, це — об'єктивна «логіка» суспільно-історичного процесу, який розвивається циклами і нинішній цикл наш — український!

Українська доба в європейській історії щойно започатковується і для її подальшого могутнього розвитку ще треба зробити багато. Зокрема відновити втрачений у війнах і спланованих геноцидах людський потенціал, який має бути збільшений удвічі протягом одного покоління. Такі приклади історії відомі і Україні як найбільша за територією країна Європи має стати і найбільшою за чисельністю. Велика держава має мати і великий народ. Все це можливо, якщо головними для нас будуть цінності Духу, якщо ми приведемо до влади свою національну еліту, якщо не дамо втягти себе в новітні тоталітарні структури, якщо для кожного з нас національні інтереси і державна мова будуть над усе. Сьогодні необхідно створити культ української мови, оскільки вона потребує допомоги кожного українця — свого носія і споконвічного хранителя. Саме культ, бо столітні безпрецедентні намагання знищення української мови потребують сьогодні і таких же безпрецедентних зусиль щодо її повноцінного відродження. Ми можемо це зробити, нас майже 50 мільйонів і в нас є головне — любов до Бога і України!

✓ Офіційно

ДЕПУТАТИ—СУМІСНИКИ НАХАБНО НЕХТУЮТЬ КОНСТИТУЦІЄЮ

**Звернення до українського народу
Української Консервативної партії про продовження
громадянської непокори урядовцям—злочинцям**

Українська Консервативна партія змушена повторно звертатися до Українського народу у зв'язку з тим, що Президент, Голова Верховної Ради, Прем'єр-міністр України так і не змогли або не захотіли примусити багатьох міністрів та інших державних високопосадовців виконати Основний Закон України і скласти свої депутатські повноваження. Останні засідання поточної сесії Верховної Ради України завершилися виведенням зі складу парламенту лише частини урядовців-сумісників і залишили у більшості громадян України почуття зневаги й огиди не лише щодо моральних чеснот, а й політичних і професійних якостей тих урядовців, які, як і раніше, демонстративно й зухвало нехтують громадянською думкою і вимогами чинного законодавства. Особливо обурює цинізм і самовпевненість секретаря РНБОУ П.Порошенка. Крім того, викликає серйозну триво-

гу елементарна безграмотність чиновника: якщо цей діяч не спроможний правильно написати заяву про складення депутатських повноважень, то чи є він тим фахівцем, якому можна довірити державну безпеку та оборону? Якщо ж це було такими собі «маленькими хитрощами», то тим паче такий ступінь морального падіння свідчить про необхідність негайного усунення його з посади, яку він обіймає. Адже той, хто збрехав у малому, обов'язково збреше й у великому. Однак найбільшу тривогу викликає владний потенціал Президента і Верховної Ради України. Якщо вони не спроможні впоратися з одним П. Порошенком, то чи під силу їм державні справи?

У зв'язку із зазначеним черговим спектаклем знування і цинізму у Верховній Раді Українська Консервативна партія знову звертається до Українського народу — єдиного джерела і носія державної

влади — із закликом про продовження загальнонаціональної акції громадянської непокори.

Як і раніше, урядовці свідомо, нахабно і довготривало не складають своїх депутатських повноважень, що є злісним порушенням Закону України і повинно кваліфікуватися як державний злочин. Ці високопосадовці ганьблять волю Українського народу, нехтують його законами, насміхаються над своїми утримувачами, забувши, що вони всього-на-всього є тимчасовими наймитами державотворчого Українського суспільства. Міністр палива та енергетики І. Плачков, міністр із надзвичайних ситуацій Д.Жванія, всупереч чинному законодавству України, не володіють державною українською мовою і демонстративно послугуються мовою сусідньої країни, що також є свідомим зрадиством українських національних інтересів.

Українська Консерва-

тивна партія звертається до всіх національно свідомих громадян України про продовження акції громадянської непокори доти, доки П.Порошенко та інші високопосадовці-сумісники, які поєднують роботу у Верховній Раді України та державних виконавчих органах, не складуть добровільно депутатських повноважень або не підуть у відставку, а І.Плачков і Д.Жванія не перейдуть на державну мову або не полишать своїх посад.

Вимагаємо до 30 липня 2005 р. весь склад уряду відповідити до чинного законодавства України. У разі переслідування за наші політичні вимоги вдаватимемося до всіх засобів, передбачених Декларацією прав людини ООН.

**Президія
Національної Ради
Української
Консервативної партії**
14 липня 2005 р.
Київ

КРИВАВИЙ ШЛЯХ ДО СВІТОВОГО ПАНУВАННЯ

ЗАЯВА

Української Консервативної партії
з приводу трагедії в Лондоні

7 липня 2005 року вся світова громадськість була шокована серією терористичних актів у столиці Великої Британії — Лондоні. Низка вибухів у лондонському метро та в міських автобусах нагадали всім трагедію американського народу 11 вересня 2001 року.

На сьогодні ще не відома остаточна кількість жертв лондонської трагедії та її моральні наслідки для британців і всієї Європи. Українська Консервативна партія висловлює свої співчуття британському народові, родичам загиблих і поранених під час вибухів, а також сподівається на якнайшвидше та ретельне розслідування цієї трагедії.

Аналіз фактів, які спочатку призвели до трагедії в США, а тепер і у Великій Британії, свідчать про наявність латентних сіоністських структур у світовій політиці, які, використовуючи складне соціальне становище деяких народів Сходу, намагаються роздмухати міф про ісламський тероризм із метою залякати світову спільноту і, використовуючи загальний страх, досягти своєї основної мети — світового панування.

Напередодні трагедії, 11 вересня 2001 року, у засобах масової інформації по всьому світу велася пропаганда проти Іраку. Якщо проглянути світові новини за останні півроку, то неозброєним оком видно інформаційну війну сіоністських ЗМІ проти Ірану і Сирії, які вважаються Сполученими Штатами так званою віссю зла. Така масована інформаційна атака, а також формування громадської думки про «ісламський слід» у трагедії в Лондоні, ймовірно, може призвести до нової війни на Близькому Сході. Нова війна в цьому регіоні вигідна тільки Ізраїлю — центру світового сіонізму.

З огляду на зазначене Українська Консервативна партія застерігає всю світову спільноту про загрозу сіонізму — латентного складника світового тероризму.

**Президія Національної Ради
Української Консервативної партії**

Із класики консерватизму

Як вже повідомлялося в одному з попередніх чисел газети, у видавництві Міжрегіональної Академії управління персоналом готується до друку збірник праць вітчизняних політиків «Український консерватизм». Історія становлення й розвитку українського консерватизму тривала й складна. А саме слово *conservare*, що з латинської означає «духовну настанову, що бачить особливу цінність у традиційному ладі й у традиції освячених установах і формах життя, і тому бажає їх зберегти» (Енциклопедія українознавства. — Т. 3. — С.1108). У числі 25–26 газети «Персонал Плюс» за цей рік опубліковано статтю В'ячеслава Липинського «Національна демократія». На черзі — праці багатьох інших відомих діячів українського консерватизму. Нині пропонуємо статтю Василя Кучабського «Революційність чи органічна праця?»

Василь Кучабський:

РЕВОЛЮЦІЙНІСТЬ ЧИ ОРГАНІЧНА ПРАЦЯ?

Реальна політика — це не ставити собі малі цілі, лише ставити собі досяжні цілі. Наша державність є цілком більшою досяжною ніж автономія, бо вона залежить не лиш від сприятливих зовнішніх обставин, але й від нашої власної волі, навпаки ж, автономія від нашої волі цілком не залежна, а залежна в цілості від волі противника, і власне такого противника.

Питання реальної політики іншої, тепер це не питання угоди або непримиримості, — лиш питання: чи до державності веде нас революційність, «ірляндизація», — чи органічна праця. Отже, українство йде нині отою першою дорогою. Тимчасом це не дорога, лише сліпий заулук без виходу — і гайдамачиною називаю взагалі всяку політику, яка вживає хибних методів, а не саму по собі непримиримість.

Ми не маємо ніякого іншого виходу, якщо не хочемо добровільно померти, лише непримиримість — і питання лиш, як ми її виявляємо, бо можна виявити розумно або нерозумно. Нерозумно, наприклад, робити крикливі демонстрації в соймі і такою «непримиримістю» приневолювати всі партії ворога, аби вони без уваги на ненависть взаїмну між ними лучилися одним фронтом проти нас, — бо така «непримиримість» скріплює противника. Але розумною непримиримістю назвав би я переполовання власної суспільності свідомістю, що ніяка угода неможлива — і рівночасне розкладання єдності ворога приєднуванням соціалістів і консерватистів до думки, що нібито погодимося, якщо буде дана автономія, і що нібито нічого іншого не бажаємо, як державної унії нашого сусіда з цілою Україною, аби отак увільнити її від большевизму. Взагалі можливості активної нашої політики існують і тут, і в Болшевії, лиш ми занадто великі гайдамаки, замало опановуємо самі себе, аби ті можливості використати. Між державно здібними народами, яких припадком підбито, і державно нездібними масами знаходжу на продовж усієї історії всіх часів одну ріжницю: перші мають мужність витерпіти програну війну, внутрішню підготовитися до того, аби слідуючої не програти і вичекати свого часу, хоч би й десятиліття мали проминути, — а другі є опановані трусливою панікою, недовір'ям до себе самих, що тих десятиліть не витримають, лиш заснуть або зденаціоналізуються, і в наслідок такої трусости, того небажання зтяжної боротьби експлуатують передчасно і попадають у руїну (як Поляків в 1830 і 1863 рр.). Це наше ціле страшне нещастя, що «інтелігенція», яку маємо, є духовно занадто нікчемна, аби

це зрозуміти, що поскільки вже якийсь народ хочє чогось від чужини вчитися, то по науку треба йти до споконвік державних народів, а не до тих, які «вели визвольну боротьбу».

Найнікчемніший політичний на світі народ — Ірляндія (погляньте на характеристики їх у Кельтів у Момзена в III томі після опису підбою Галії Цезаром) — служать отій безголовій гайдамачині нашої прикладом, дарма що поскільки молодь наша хоче себе до визволення підготувати, то її первовзором мусить бути Цезар, що Галійців підбивав, а не Галійці, що проти нього безголовно, не вичекавши слушного часу, не здисципліновані внутрішньо, «націоналістично» бунтувалися.

Цю рису безмозглого бунту, невміння в кожній ситуації знайти доцільні способи й шляхи виходу й боротьби, цю рису розуміння визвольної політики виключно в формі «свяченого ножа», дарма, що тих форм — між якими і той ніж у певних випадках є доцільний — дарма, що тих форм боротьби є безконечно багато, що інколи «угодовість» є найдоцільнішою, найнебезпечнішою ножакою в серце противника (як це, наприклад, було з угод общиною Дмовського супроти Росії в великій війні — отже, цю рису безмозглого бунту знаходжу на продовж усієї нашої історії. Яскраво бачу повну схожість поміж нашою «Руїною» й гайдамачиною і теперішньою нашою «політикою». І це каже мені дивитися надзвичайно песимістично в нашу національну будучину, дарма що той песимізм не відбирає мені сили працювати так, як я гадаю, що воно пожиточне для того, аби ми колись створили державу. Я кажу собі: «*Der Sieg ist des Sihicksals, das Heldenium ist unser!*». Чи перемажемо, чи ні — це від нашої волі не залежне, але від нас залежить, чи докладемо всіх зусиль, аби перемогти — і особисто хочу ті зус-

силля класти. Інакше не було б рації взагалі оставати Українцем.

Історіософічно беручи — наша боротьба безвиглядна. Ви, певно, мусіли це завважити, з якою невідхильністю народи в різних часах і в різних обставинах повторюють те, що споконвік робили і чим споконвік були. Інколи, — як ось у Кельтів — цю рису можна прослідити невпинно і безпереривно на продовж літх 2 тис. літ. Так наче на самім початку в народі були покладені певні завязки, яким вони уже завжди на будуче мусять остати вірні: адже ж себе не перескочиш. Отже, ми в 1918—1919 рр. так страшно виразно «себе не перескочиш», так зловіщо повторився в тих літах характер, дух усієї нашої історії — що руки опадають і доводиться сказати: «А хоч би і ще тисячу літ мала Україна проіснувати, вона ніколи не буде інша, ніж була». Одиною потіхою й надією в мене, що все це такий самий фермент дуже різних складників, яким були і Англії аж до XVI століття, так що істнує можливість, що ті складники ще змінюються між собою й нація таки повстане. Але, як сказано, чи з надіями, чи ні — «віра, це приватне підприємство людей» — мусимо битися, бо інакше нема рації оставати Українцями, і то битися проти нашої ж таки власної гайдамачини, бо не дрантиві сусіди наші поневолюють нас, лише ми самі сукаємо оте мотуззя, яким нас в'яжуть.

Найважливіша ж річ не змішувати двох понять: державної ідеології з державницькою тенденцією. Теперішнє панування тої ідеології в нас — це не наша заслуга. Ми просто наслідували національну державну ідеологію наших сусідів і переняли її для себе, це є річ моди, як модою був донедавна Драгомановський федералізм. Інтелектуальні переконання, хоч би й як

вони в даний момент фанатизували якийсь народ, не є відзеркаленням їхнього дійсного життя, хіба що ті переконання вони самі створили (як ось Французи XVIII ст. демократичну доктрину). Я не питаю сьогодні, чи Українці «переконані», що їм треба державности, лиш я питаю, чи це, що на Україні нині діється, дає вигляди, що там у якийсь будучині повстане держава. Діється щось такого, є там державна тенденція, то будь нині Українці в своїх «переконаннях» поголовно польонофілами й русофілами, якщо тільки та тенденція достаточо скріпиться, аби державу створити — всі вони раптово

тиці, що досягне, а що не досягне — ми вистояли б були і мали б свою державу. А нині? Наші верхи були в 1918 році ідіотами — але нинішнє молодше покоління верхів визнається ще менше в політичній дійсності зовнішній і внутрішній, ніж тогочасне, себто ми мали б нині ще гірший уряд, ніж у 1918—19 рр. Мало того! Серед маси народу було стільки здорових глузлів, аби бачити, що якщо хочеш мати державу, не смієш попасти у внутрішню анархію. Тому ми не мали в 1918—19 рр. ні аграрних розрухів, ні погромів на Жидів і Поляків, і тому наш дрантивий уряд мав абсолютний авторитет. Це

того наше політичне життя в переважній мірі — свідомо й несвідомо — на грошах і на службі чужих держав, а не України, що ця корупція веде до чимраз більшого партійного й навіть релігійного розпорошення народу — усе це й цілу безодню інших проявів упадку називаю гайдамачиною — і не що інше, а та гайдамачина є нині дійсною тенденцією галицького життя.

<...> Чому наше добре старе покоління Антоновичів і Драгоманових мало якусь духову устояність, якийсь етос? Тому, бо воно було виховане на живих первоворах клясичних Греків і Римлян — чого ми із-за упадку клясичної освіти вже не маємо. Отже, шойно це формування людини, а не її інтелекту називаю кончею духовою підготовкою нашої суспільності до державности. Але ніяке таке духове підготовлювання не відбувається тепер в нас, лиш люде ідеологізуються, себто спекулюють категоріями абстракцій і абстрактних схем. Ідеологізувати ж про те, що «ми повинні стати іншими, ніж були», як це робить Донцов, — є чимсь цілком іншим від дійсного перетворювання людей, аби вони дійсно стали іншими.

Того роду підставова виховна праця, яка вносить цілком інший дух, а не наші «переконання» в суспільність, є сьогодні одиною реальною політикою для духово вище пересічного рівня стоячих одиниць серед нас. Лише в такий спосіб ми, історики, не лиш будемо писати історію, а й її творити, її «робити». Мусимо собі сказати, що без нас в ролі «практичних політиків», «ідеологів» і «організаторів» наряд обійдеться, бо хоч як зайлі наші партії, вони з такої «практичної політики» їдять хліб і тому без нас наряд буде йти до виборів, і буде організовуватися. Але якщо всі ми, які хоч що-небудь вартіснішого можуть дати, ніж гамарню «практичної політики», якщо всі ми в оту гамарню встраємо — то на нашому безриб'ю не стане людей, які дають народови дійсні духові — хоч би й які скромні вони були — вартості — і наша «суспільність» зварваризується до решти. Якщо ж дійде до того повного зсякнення духового життя серед нас — то наш поворот у стан етнографічної маси, якою ми були при кінці XVIII ст., неминучий, як судьба.

Осьде я розумію наші державницькі завдання, нас, нечисленних одиниць, які не загубили здібності критично дивитися на нашу національну дійсність. Не «організуймо» нікого, бо ще нема чого організувати, але працюймо, аби хоч слідуюче покоління дійшло до завдань дорослих практичних політиків й застало кого організувати — не оту розбобтану нині «націоналізмом», завтра «монархізмом», після завтра «комунізмом», чи ще іншим яким, аби лиш модним «ізмом», масу.

Друкується мовою оригіналу

перестануть бути «філами» і захотять теж по свідомим переконанням не бути «філами», лиш мати свою власну державу.

Отже, не творенню «державницької ідеології», лиш творенню державної тенденції на Україні хочу служити — і це називаю реальною політикою.

Коли б нині Українці лучилися, а не роз'єднувалися, коли б вони втискалися в державні апарати, що над нами панують, коли б їх духова творчість дорівнювала й перевищувала сусідні, коли б здійснювана була воля опановувати їхній край своїми власними людьми і силами — тоді я сказав би, що маю перед собою державний народ і живу тенденцію, яка до державности невідхильно веде. Досить порівняти наш стан у Галичині в 1918—1919 рр. з нинішнім, аби бачити, що не лиш нема в нас нині тенденції до державности, а навпаки є в нас тенденція від державности. В 1918 р. вся наша народня маса стала одним муром за своїм урядом. Коли б той уряд був здатний до державних завдань, то та маса не розложилася б була, то армія була б добра, то бюрократія не скорумпувалася б була, і ми — коли б до того той уряд мав був стільки мозгу, аби бачити в закордонній полі-

Відповідальний редактор «Українського Консерватора»
Олександр КАВУНЕНКО

Плівки Мельниченка

ЗІНЧЕНКО: Есть несколько набежавших проблем и пару более серьезных.

Если будет время, обсудим. Из набежавших — это две даты: 6 июня — день журналистов. И я бы внес предложение попробовать инициировать, вы знаете, проблема свободы слова, журналисты и так далее. Все время она катится, весь этот мир от американцев, да кому не лень там все.

КУЧМА: Самое страшное, что мы сейчас больше (слово неразборливо). — **Ред.:**), чем они там.

ЗІНЧЕНКО: Совершенно верно. **КУЧМА:** Я ж в десятку как попал тех этих самых (2000 року одна з міжнародних правозахисних організацій включила Кучму в десятку «ворогів преси» у всьому світі. — **Ред.:**). Я знаю, что работала там же украинка одна, которая является там координатором, б... Платят деньги, записывает и все.

ЗІНЧЕНКО: Я не знаю, если будет возможность переговорить с главой администрации (мається на увазі Львівська міська адміністрація. — **Ред.:**), вообще чего-то они там стали рекордсменами по наездам на печать. Там прикрыли «Наше радио». Там этот скандал с «Экспрессом», причем газета 350 тысяч экземпляров. Ну, а сейчас еще за «Вільну Україну», вот вчера они наехали на «Вільну Україну». Ну, я так думаю, что они не понимают одну вещь: если они хотят наезжать на свободу, значит, «Сельские вести» вот это, «Киевпост» это. Есть же другой метод, есть же экономические совершенно рычаги. Поднимите там аренду в два раза, поднимите еще, так сказать. (Нагадаємо, це каже тодішній голова парламентського комітету зі свободи слова. — **Ред.:**)

КУЧМА: А то, что по «Сельским вестям» налоговая — это правильно. (Без санкції суду податкова майже на рік блокувала рахунок цієї опозиційної газети. — **Ред.:**)

ЗІНЧЕНКО: Это правильно! **КУЧМА:** Там такой разврат, там же такие грубые нарушения. Нельзя же это дело. (У «Сільських вєстях» регулярно з'являється критика Кучми та його оточення. — **Ред.:**)

ЗІНЧЕНКО: Я Азарову, ну, когда после всего этого: «Вы знаете, Николай Янович, ну, давайте, как-то в паре все это делать. Вы наехали формально, а потом отъехали. Ничего хорошего не произошло. Надо если уже наезжать, то наезжать...» Я сказал: «Свобода слова не может же быть до безумия там».

КУЧМА: Конечно, господа.

ЗІНЧЕНКО: И еще один, значит, я все-таки думаю: если мы подумаем над тем, как все-таки презентовать 6 июня, значит, для того, чтобы встретиться неформально, ну, вот перед маем, 6 маем, можно было бы с западными (журналистами. — **Ред.:**) встретиться (два слова неразборливо) с Клинтонем. Ну, вот такую неформальную беседу провести. Я к чему говорю, вот у меня есть свой, так сказать, опыт. Ира (Герасченко, керувала інформаційною службою «Інтеру». — **Ред.:**), значит, чтобы не менять отношения, когда я ее попросил поехать тогда с вами в поездку, она говорит: «Ну, мне так не хочется, я же свободный журналист». И так далее. Прошло, она 15 раз уже с вами ездила.

Большого сторонника, чем Ирина, в коллективе точно нет. (Невдовзі Герасченко залишила «Інтер» разом з групою співробітників. — **Ред.:**). Она настолько общается, вот поездки, выступления, реальная работа. Они же видят, кто у нас языком болтает, а у кого реальная работа. Настолько Ирка стала ярым сторонником. И надо как бы попытаться втянуть 6–7 журналистов первой руки вот в такое неформальное личное общение. Что у нас делают властные структуры? Они обычно предлагают встречу перед лекторами. Честно говоря, ни у Кулебы особенно авторитета нет, ни у Боденчука нет (журналисты, які обслуговували президентську пропаганду. — **Ред.:**). Журналисты пишут все равно совершенно по-другому. Значит, если у меня есть там в коллективе, условно говоря, вот Муштафин и Герасченко — два человека. С их мнением потом намного легче...

КУЧМА: Я вчера сказал этому самому б...: «Надо прекратить то, что я беру только одну камеру и одного журналиста». (Идетесь про офіційні поїздки. — **Ред.:**) А Ющенко поехал в Америку, взял человек 30 журналистов.

ЗІНЧЕНКО: Ну, там эта Зарудная (прес-секретар Ющенко. — **Ред.:**) очень серьезно работает, очень серьезно. Она настолько сейчас рвет и мечет, и он так чисто в общественном мнении иногда, ну, просто продвигает свои проекты. Я

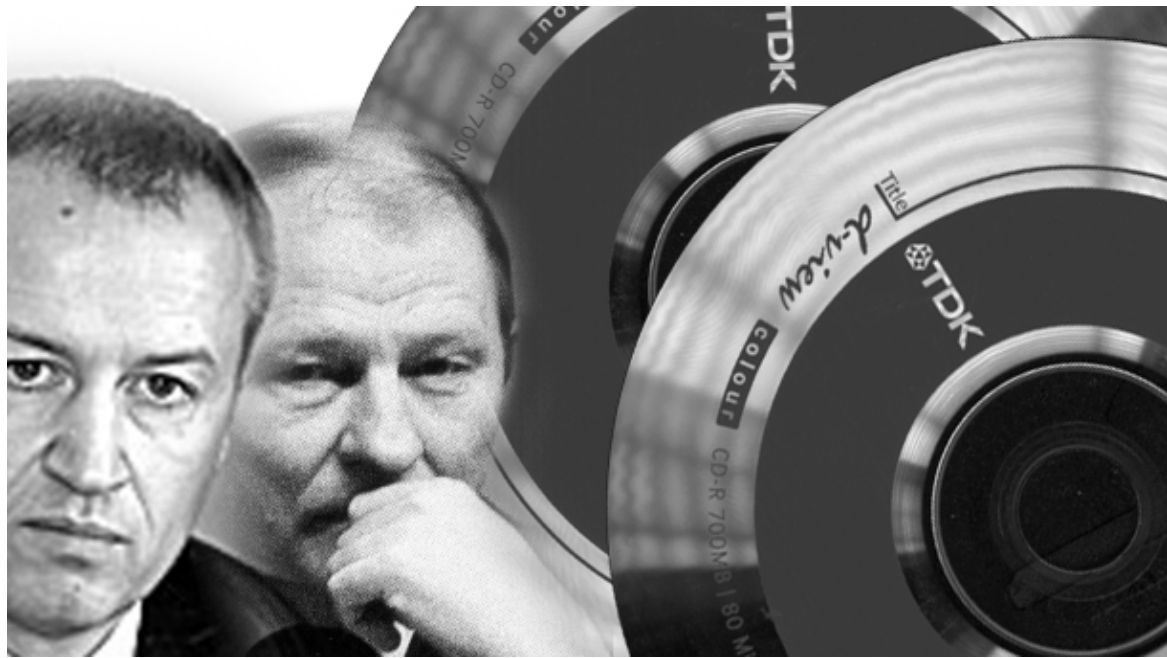
Олександр Зінченко:

«ЯКЩО ВЖЕ НАЇЖДЖАТИ, ТО НАЇЖДЖАТИ!»

«Персонал Плюс» продовжує ознайомлювати читачів з роздрукованою начебто розмовою экс-президента України Леоніда Кучми з українськими політиками, записаними Миколою Мельниченком. Багато з цих політиків нині займаючи високі посади, звинувачують колишню владу в усіх відомих гріхах. Відомо: хто давнє пом'яне — той лиха не мине. Однак

у цьому разі більше підходить інша приказка: хто старе забуває — той на граблі наступає.

Ця розмова відбулася навесні 2000 року (за кілька місяців до вбивства Георгія Гонгадзе) між Кучмою і тодішнім головою Комітету Верховної Ради України зі свободи слова (а нині — державним секретарем) Олександром Зінченком.

вот одну вещь не любил: как удалось быстро навязать общественному мнению разделить страну на, условно говоря, Суркис и Медведчук — олигархи и Ющенко. Тимошенко — не олигарх. Ну, в течение одного месяца.

КУЧМА: Я вчера об этом говорил Медведчуку, говорю: «Ребята, вы недооцениваете. Смотрите, как эта команда сработала, это команда Ющенко сработала». Как в «Зеркале недели» по свободе слова собирают журналистов самых, самых оппозиционных — шваль, б..., извинюсь, там есть и талантливые журналисты. Ну, какая-то Коробова (відома опозиційна журналістка. — **Ред.:**) черноротая. А грузин там этот...

ЗІНЧЕНКО: Гонгадзе. **КУЧМА:** Гонгадзе. Рахманина (відомий опозиційний журналіст. — **Ред.:**), говорят, там уже вытаскивают везде, забирают его оттуда.

ЗІНЧЕНКО: Я с ним еще раз серьезно подумаю. У нас же там есть это, есть Юрчук (відомий журналіст, перейшов до пропрезидентської преси. — **Ред.:**), которого можно выпатчить, есть Рахманин (й надалі працює в «Дзеркалі тижня». — **Ред.:**), которого можно выпатчить. Вообще с ними нужно работать спокойно, неформально, и они постепенно изменятся. Можно эту тему провести. Я вообще думаю, что журналистам, если бы можно было чуть-чуть почаще встречи не с первыми лицами. Не нужно встречаться со мной, с Роднянским формально не нужно проводить. Какой бы не был рот такой жесткий у Кондратючки (Кондратюк, відома журналістка, шеф бюро російського ОРТ в Україні. — **Ред.:**), но она не позволит выйти за параметры потому, что она все-таки уже введена в командную игру. И всех можно подтащить. Постараться втащить в командную игру, и они будут играть. Это Юлия уже не будет, но бог с ней.

КУЧМА: Юлия Мостовая (заступник головного редактора «Дзеркалі тижня». — **Ред.:**).

ЗІНЧЕНКО: Да, ну, там близость к Морозу и все эти, да бог с ним. Потом я тоже вот посмотрел, что еще сделать. Помните, вы мне задавали вопрос — там Ющенко, потом Симоненко и так далее. Есть одно размышление: вот сегодня опозиция, я внимательно анализировал, что удерживает вот это 30% (масштаб тодішнього комуністичного електорату. — **Ред.:**) влияния компартии у нас на сегодня. И как это ни странно, больше удерживает то, что о них не знают. Я оказался на эфире — Симоненко оппониро-

вал в программе «Право выбора», никакой реакции на Симоненко не было. Он слабый, он проигрывает дискуссии, проигрывает аргументы.

КУЧМА: Я знаю, что они 24 числа пригласили Чиха (голова Держкомітету з інформаційної політики. — **Ред.:**) с Морозом.

ЗІНЧЕНКО: Да, с Морозом. Пусть они потихонечку, открыв рот им, впадают в процессы всемирного масштаба. Да нет этого всемирного масштаба, они самые обычные люди. Вот я хочу, чтобы не перегнуть, буду внимательно следить, если будут какие-то...

КУЧМА: Тем более Россия всегда подает этого самого главного коммуниста. Он всегда почему-то орет, кричит.

ЗІНЧЕНКО: Шандыбин, совершенно верно. Но он на экранах — и ничего страшного.

И уже у Зюганова образ такой рыхлый немножко, он несобранный, выражения подбирает ну, такие, специфические, которые действуют отрицательно. И бывает, что они там коммунисты чуть ли не единственные борцы за власть трудящихся.

КУЧМА: Я согласен. Но только не под тем углом, как мы раскручивали эту самую...

ЗІНЧЕНКО: Витренко. Ну, нет. **КУЧМА:** Мы же тогда ее раскрутили.

ЗІНЧЕНКО: Да, но тогда получилось — еле убежали.

КУЧМА: Да тогда надо было раскрутить ее противоречия с этим... (Морозом. — **Ред.:**).

ЗІНЧЕНКО: Да. Что значит искусственный рейтинг? Вот искусственно держался, потом убрал, и ровно через месяц рухнуло. Второй вопрос: это, ну, всегда чувствовали поддержку... Леонид Данилович, огромное вам спасибо, я думаю, что два проекта, которые делаются сегодня... Благодаря вам стал на ноги и сегодня уже серьезный и влиятельный канал. По партии удалось, ну, вы же знаете, что у нас партия всегда, мы с Игорем вкладывали, и Гриша с Виктором. Сейчас третий проект, Игорь с ушами, что называется, ушел, значит.

КУЧМА: Сбербанк?

ЗІНЧЕНКО: Сбербанк.

КУЧМА: В партии, я понимаю, что проблемы есть.

ЗІНЧЕНКО: Я сразу, у нас одна проблема. Большого противоречия никогда не было и нет, мы все-таки очень много, три года вложили для того, чтобы построить структуру. Сегодня 125 тысяч (членів партії. — **Ред.:**), организационным строением партии занимаюсь я. Я уже пропа-

хал...

КУЧМА: Я все время корректно говорю: «Хлопцы, слушай, не стартуйте раньше времени, умерьте пыл». Медведчуку надо быть более корректным в парламенте, в том числе с Плющом (спікером ВР. — **Ред.:**), б... Не должен забывать, кто есть Глава парламента, не лезть на первый канал потому, что это вызывает у того же Плюща, б..., его аж колотит, б... Приватизировал уже первый канал с Марченко (відома журналістка УТ-1, третя дружина Медведчука. — **Ред.:**) вместе. Это ж издеваются, это ж есть темы для разговоров, понимаешь? И когда он заставляет, чтобы передавали поздравления лидера социал-демократов участникам войны, ну, неправильно, понимаешь?

ЗІНЧЕНКО: Неправильно. **КУЧМА:** У Виктора — вроде ж умный человек, б..., а на это б... не хватает. Какая-то мания, б... Уже даже политбюро, а он как Леонид Ильич Брежнев. Такой орган высокий.

ЗІНЧЕНКО: Ну, вот это главное противоречие, которое у нас есть, оно (слово неразборливо. — **Ред.:**) в том, что, знаете, если можно, еще одну минуту.

Что вообще получилось? Значит, партия имела свои центральные задачи. Мы стали строить партию на левом центре, т. е. мы должны выиграть генеральное сражение у коммунистов. Постепенно эта задача решается, т. е. мы вместо левого ортодоксального звена собираем левый центр, который займет и вытеснит коммунистов и будет совершенно управляем. Социально защитная функция будет у нас, но она будет совершенно управляема, не ортодоксальна. Теперь, партия уже заняла, 125 тысяч — это серьезная организация. У Виктора сегодня есть явный перекося с тем вот, я абсолютно с вами согласен, фактом неформального лидера. Я ему, значит, говорю: «Витя, ты сегодня там третий или второй. (СДПУ(О) постійно замовляла рейтингів впливу політиків, де на перших місцях завжди був Медведчук. — **Ред.:**) Скажи, у тебя есть возможность куда отступить?» Все. Потому, что если ты передвигаешься с третьего на пятое, это будет всем говорить как катастрофа в партии какая-то. Зачем вообще это третье место?

Кому оно нужно? Оно тебе нужно, что у тебя в жизни меняется от того, что ты или третий, или пятый, или седьмой? Ничего абсолютно. Понимание рынка, я прошу прощения, когда у нас последний рейтинг

у нас было очень большое, ну, как бы такое, я впервые видел. Я говорю: «Витя, ты делаешь серьезнейшую ошибку». В рейтингах, которые выкинули, идет он третий, значит, восьмой Гриша (Суркіс. — **Ред.:**).

Остаемся втроем с Витей, он соглашается. Я выхожу, ну, думаю, ну все, убедили, все нормально, поехали дальше. Проходит минут пять, вот это вот срочно, немедленно. Но куда срочно? Что изменится? Поэтому наша тактика всяческая, мы Гришу пытаемся убедить в одном, Игоря (Плужнікова. — **Ред.:**) я уговорил. Мы с Игорем совместно пришли к этому решению и пришли к нему. Я говорю: «Игорь, давай так, вот у нас партия нормальная. Значит, я занимаюсь публичной политикой, ты занимаешься бизнесом. Ты уходи больше в бизнес, и не надо тебе больше брать на это. Я буду заниматься публичной политикой для того, что есть какие-то задачи, и будем их решать потихоньку, никуда не надо спешить».

КУЧМА: Так во всем мире эти лоббисты в парламенте занимают политику, а бизнес он есть бизнес. Поэтому в Закарпатье (вотчина СДПУ(О). — **Ред.:**) довели уже до абсурда, б...

ЗІНЧЕНКО: Вот в Закарпатье потому-то я Вите показал следующую схему. Я говорю: «Витя, ты же обрати внимание, задача-то была поставлена правильно: левоцентристская партия, левоцентристская социальная защита. Ну, скажи, где декларация на 6 миллионов?». (Медведчук офіційно зареєстрував прибутки у шість мільйонів гривень. — **Ред.:**) У Гриши декларация там вообще мизер. Сколько вообще можно людей набирать в руководство партии, которое ассоциируется, ну, просто с супердоходами. В стране, где люди влечат неизвестно какое существование...

КУЧМА: Там это интервью, мне Плющ: «Леонид Данилович, читал ты интервью, б... Медведчука?» Я говорю: «Какое?» «Да в «Фактах» он написал, что у него квартира, что ездит отдыхать на Кипр, что у него квартира на Кипре». Ну, на... ему эта, ..., реклама?

ЗІНЧЕНКО: Вообще, чтоб вы знали, руководство партии негативно восприняло это интервью, это от 28 апреля интервью. Все-таки актив партии — здоровые, нормальные люди. У нас, конечно, есть абсолютно «оторванные» люди, но постепенно все лучше и лучше. Я вообще ставки делаю на руководителей вузов — эти грамотные, на интеллигенцию. Но она же, интеллигенция, не может миллионные показывать эти. Значит, ей по-другому нужно работать. И я говорю Вите: «Ну, убері Гришу с первого канала (УТ-1. — **Ред.:**), ну, не надо вот этой вот пары».

КУЧМА: Не надо было в депутаты ему лезть.

ЗІНЧЕНКО: Может быть, может быть. А теперь он в Киеве глава организации нашей. Ну, трудно воспринимается, ну, не может быть такое. Сейчас вот Волков понял, что не надо. Мне кажется, что отрезвление произошло. Вот это ж когда называли «директор парламента» (в час наибольшего влияния. — **Ред.:**), ну, никуда не годится, так же нельзя. Это ж не может быть, это не может устраивать никого. Общественное мнение когда-то станет и на вилы вас поднимет. Оно потерпит, потерпит, а потом это закончится трагедией. Значит, ну вот кипрская квартира — это я тоже с вами согласен, это грандиозная ошибка. Ведь задача бизнеса — решать задачи, а не, извините, тащить от того, что я владею там восьмью объектами (на той час Медведчук контролировал всім областним енергокомпаніям. — **Ред.:**). Ничего же не произошло. Что, света больше стало от того, что такой бизнес? Значит, сейчас мы через Пиховшека стали круто на «1+1». Я говорю: «Меня «1+1» не волнует. Не дай бог мы еще усилимся на каком-то другом направлении еще и сегодня, поверь, партия уже начнет терять очки. Вместо того, чтобы приобретать, уже начнет терять очки».

КУЧМА: Ну, он (Медведчук. — **Ред.:**), наверное, что-то там перекупил на «1 + 1» и там шпарит... твою мать. Я его дернул пока, но он, конечно, врет. Должно быть чувство меры.

ЗІНЧЕНКО: Там «Зеркало недели» написали, что у нас там крупные противоречия между Медведчуком. Я где бы ни был на областных конференциях, везде подчеркиваю, что у нас единство в партии, никаких противоречий нет и так далее. И вам единственное могу сказать, что вот это вот разное понимание будущего рынка — оно есть. И тут ничего не сделаешь, когда мы остаемся один на один, мы всегда это говорим. Во всем остальном никто нигде не услышит ни одного слова.

За повідомленням газети «Сільські вісті»

✓ Прошу слова

ВІД РЕДАКЦІЇ

Недавно інтернет-видання «Майдан» опублікувало статтю Олександра Северина, в якій автор засуджує народного депутата, Героя України Левка Лук'яненка за його участь у Міжнародній науковій конференції «Діалог цивілізацій: сіонізм — загроза світовій цивілізації». У Левка Григоровича свій погляд на це питання. «Персонал Плюс» подає його статтю, яку вже було оприлюднено на шпальтах видання. А також відкритий лист Левка Лук'яненка до Олександра Северина

Шановний Олександр Северин!

Вашого відкритого листа від 14.06.05 отримав. Там наголошено, що ви — українець. Це добре, бо з цього маю право робити висновки, що ви, захищаючи сіонізм, мали б захищати й українців.

Дозвольте кілька вступних зауважень.

Перше. Ви звинувачуєте лише за саму співпрацю з МАУП, за саму присутність на міжнародній конференції, робите закид — мовляв, навіщо туди пішов, чого був поруч з такими й такими людьми! Вам не здається, що такий закид свідчить про не-демократичність мислення, або інакше — про нерозуміння суті демократичного суспільства? А мені вони нагадують збори «трудящих» 30-х років, на яких палко таврували «ворогів народу» і, не вислухавши жодних пояснень цих «ворогів народу», гуртом благословляли чекістів Леплевських на знищення безвинних людей.

Друге. Захисники сіоністів уже кілька років зверталися до суду з клопотанням засудити газети МАУП за наклепи на євреїв і жодного разу суди не задовольняли їхні позови. Чому? Бо суди в оскаржуваних статтях знаходили не наклепи, а правду!

Третє. Я передплачую і читаю журнал «Персонал» і газету «Персонал Плюс», і вважаю, що ці видання найпрофесійніші і найпатріотичніші. Покажіть мені іншу патріотичну, тобто українськомовну газету, яка б так глибоко аналізувала серйозні українські проблеми.

Десятки газет, що їх єврейські і російські підприємці друкують для себе в Києві російською мовою, я виношу за дужки, бо вони зневажають українську мову, а разом з мовою і нас, українців. А ще у цей список українських патріотичних газет я поставив би «Українську газету плюс», «За вільну Україну плюс» (це також газети МАУП), «Самостійну Україну» та ще кілька надіяте патріотичних газет, які, на жаль, не такі глибокі, як мною названі газети МАУП.

І ще. Ви ці газети називаєте такими брудними, що з гігієнічних міркувань їх не слід брати в руки.

Я не знаю, коли ви народилися і скільки вам років. Якщо ви старший чоловік, то як тоді ви брали в руки комуністичні газети «Правда» та «Радянська Україна», які упорядковували десятиріч бруднили не тільки

руки, а й мізки мільйонам українських читачів. А якщо ви молодша людина і мали щастя не забруднити свої руки комуністичною блювотиною, то як тоді берете в руки порнографію і сексуальні статті, які ваші єврейські друзі безсоромно демонструють на сторінках своїх (наголошую — саме їхніх, а не українських) кольорових журналів і телевізійних екранах. Ви як українець знаєте, що мораль нашого народу не дозволяла виносити на люди те, що робилося вночі інтимно. Ця інтимність робила почуття глибокими, дорожчими, людськими. Ваші ж друзі винесли на публіку статеві взаємини, зняли з них ореол таємничості й опустили людей до тваринного рівня.

Ви ж у своєму холуйському прислужництві сіоністам навіть не завважили, що захищаєте бруд, а не чистоту!

Маєте знати, що народів, який звільнився з пут імперської тотальної цензури, важливо докопатися правди і про себе, і про комуністичну деспотію, і про сусідів, аби з міфологічного світогляду повернутися до реалістичного. Журнал «Персонал» і газета «Персонал Плюс» шукають правду і ведуть чесну полеміку, яка вкрай необхідна для переоцінки ідеологічних цінностей.

Ви ж, по-перше, висловлювання на конференції одних людей видаєте за думки інших; по-друге, уникаєте чесної дискусії, яка мала б встановити об'єктивну істину.

А тепер трохи з історії.

Асоціація дослідників голодоморів в Україні вивчає геноцид української нації. Імперія здійснювала геноцид різними методами, зокрема найжахливішим — голодомором.

Всякій дії передують думка. Стародавні римляни казали: немає злочину, якщо немає його на думці. Ми вивчали ідеологію, яка повела людей на знищення українців як нації. Цією ідеологією виявився марксизм. Потім ми вивчали авторів планування, підготовки і здійснення геноциду. І встановили правду. Ось вона, ось ті люди, які планували, організували і здійснили геноцид української нації.

У Раді народних комісарів, яка складалася з 20 осіб, було 19 євреїв! Тепер їхні роди-ти єврейськородібно псевдо розшифровано й опубліковано. Отже, приховане стало явним. У Центральному ви-конкомі з 57 членів

був 41 єврей, у Центральному Комітеті ВКП(б) з 59 членів 43 євреї. Таким чином, з 556 осіб, які обіймали вищі адміністративні посади в комісаріатах, компартії та репресивних органах, більш як 450, тобто більш як 80%, були євреями.

Навіщо їм було зміцнювати Російську імперію (хоч би й під неросійськими символами), знищувати Українську державу й організовувати голодомори? 1934 року Сталін виголосив формулу: «Українська інтелігенція не заслуговує на довіру». 15 вересня, 29 вересня і 11 грудня 1937 року нарком внутрішніх справ УРСР єврей І. Леплевський тричі звертається до ЦКВС СРСР з проханням дозволити додаткові репресії. Москва підтримала це клопотання. Ліміти збільшили: за першою категорією (на страту) — 26 150 осіб, з другою (до десяти років ув'язнення) — 37 800 осіб, разом — 63 950 осіб. І це не геноцид? Чого вони хотіли знищити українців? Невже гадають, що Господь дозволяє злочини та таку страшну несправедливість? І ось кара прийшла!

А що відбувається тепер? Тепер відбувається геноцид української нації іншими методами: через знищення українського економічного потенціалу, усунення мільйонів українців з України, поширення алкоголізму, наркоманії, прищеплення різних хвороб, заміну національних духовних цінностей інтернаціональними, позбавлення молодших поколінь духовної спадщини.

Хто це чинить? Ті, які злочинними способами приховали собі підприємства, електростанції, інформаційний простір України у свої руки. Ви їх не знаєте? І хочете, щоб ми їх не знали? Хочете, щоб ми про злочини проти українського народу говорили як про щось абстрактне і не чіпали злочинців. Чіпайтемо, бо знаємо, і ви знаєте, і всі знають усіх цих рабінів, медведчуків, пінчуків, уся цю безсовісну верству, яка зруйнувала Україну, яка зробила українців нещасними.

Кажете, що ви — українець. І у вас не болить душа, дивлячись на рідну руїну?

Вам болить єврейська проблема сіонізму. Ви обурені, що МАУП для вивчення ролі сіонізму в сучасному світі вирішила провести міжнародну наукову конференцію, і хтось на цій конференції відгукнувся про сіонізм нечестно? Нагадаю, свого часу ООН назвала сіонізм расистською ідеологією, прирівняла його до фашизму й нацизму.

Скажіть своїм підзахисним, що народний котел великий. Його швидко не розігріти, зате коли закипить, ніщо швидкого його не вгамує.

Левко ЛУК'ЯНЕНКО

Слово «семіт» — етнічний термін, що означає групу народів. Так само, як і слово «слов'янин» означає іншу групу народів. Причому в обох випадках ці терміни означають не так кровну, як мовну спорідненість. До групи семітських народів належать араби, сирійці, євреї, ефіопи, мальтійці. Слово «антисеміт» таким чином означає людину, яка, так би мовити, в опозиції до цієї групи народів. Одряджу, що не зустрічав жодного українця, який був проти всіх семітських народів, отже, вживання в Україні терміна «антисеміт» з наукового погляду цілком безпідставне. Ми, українці, виробляли своє ставлення до інших націй і національних груп, з якими мали взаємини, на основі їхнього ставлення до нас, а не на основі етнічних ознак

Левко Лук'яненко:

ДО ЄВРЕЙСЬКОГО або Чи існує в Україні

Є й інший аспект терміна «антисеміт» — політичний.

З часу проголошення державної незалежності Україна зацікавлена встановити широкі дипломатичні, економічні, культурні та інші зв'язки з багатьма державами світу. Семітські народи — це широкий ареал близькосхідних і північноафриканських країн. Господь наділив українців родючими землями, семітам же послав великі поклади нафти. У сенсі міжнародного поділу праці українці і семітські народи мають величезні природні передумови для економічної співпраці обох сторін: ми виробляємо сільськогосподарську продукцію, володіємо технічними знаннями і маємо технічні можливості розвитку в семітських країнах мережі нафтогонів, будівництва залізниць, мостів, гребель, електростанцій взаємн за нафту, бавовну та інші їхні традиційні товари. Сфери такої співпраці величезні і можуть обрховуватися в мільярдах доларів. Україна зацікавлена в розширенні такої співпраці і аж ніяк не зацікавлена в поширенні між семітськими народами наклепу, буцімто українці — антисеміти. Той, хто це робить, зокрема деякі територіально українські сіоністи, прагнуть загальмувати розширення економічних та інших взаємин України з арабами та іншими семітськими народами, тобто діють супроти українських національних інтересів. Хочу наголосити, що я за розширення взаємин з Ізраїлем, але категорично проти відмови України розширювати взаємини з іншими семітськими народами.

Два поняття: євреї, сіоністи

Євреї, як і будь-яка інша нація, складається з людей, які заробляють собі на хліб-сіль фізичною працею, і людей, які заробляють на прожиття розумовою працею. Спів-

відношення між першою і другою категоріями у них таке саме, як і в інших націй (що ж до торгівлі, до якої мають пристрасть євреї і в яку залучено досить великий їх відсоток, то вона сама собою на її низовому рівні не переводить людей в інтелектуальну категорію). Тому проблема формування ідеології — це проблема інтелектуальної частини нації, і сіонізм — це, власне, її плід. Переважна частина євреїв ідентифікують себе на основі побутових звичок, правил, моральних норм, а не на основі ідеології — явища теоретичного.

В Ізраїлі діє парламентська демократія з її міжпартійною боротьбою. Там для виборців має значення відмінність між партіями з різних програм та методами політичної боротьби, до яких вдаються чи та партія. В Україні євреї як її громадяни входять до різних політичних партій. Водночас над поділом громадян за партійною ознакою є поділ сходинкою вище, що ділить всі партії країни на групи партій — націоналістичні, націонал-демократичні, соціалістичні, християнські, бізнесові. Очевидно, з такого рівня класифікації можна розглядати й сіонізм — ідеологію групи єврейських партій, яка сповідує винятковість єврейської нації і ставить її над іншими націями.

ООН визнала сіонізм за расистську ідеологію і поставила

справедливості в міжетнічних взаєминах.

Факт відсутності у паспорті громадянина України граfi «національність» суперечить принципу відкритості суспільства, бо приховує найважливіший чинник, що становить суть міжетнічних взаємин. Як можна вивчати міжетнічні взаємини, не знаючи основного кількісного показника?! Як можна вивчати й характеризувати взаємини між росіянами, євреями, татарами, не знаючи, скільки їх живе в Україні?

І якщо ми хочемо відкритого справедливого суспільства, то чого громадянин України має приховувати свою національність?

Трохи історії

Історія євреїв показує, що в усіх країнах, де їм дозволили поселитися, вони в основному займалися ремеслом, торгівлею та нагромадженням капіталів, а нагромадивши їх, проникали (і проникають) у державні структури, впливаючи на державні справи. Вони вміють підтримувати дружбу з владою.

Українці у XVII столітті підняли національно-визвольну війну проти польської окупації. Інтереси української нації і польської окупаційної влади були протилежні. Перед війною (Хмельниччиною) євреї дружили з польською владою і часто допомагали польській владі знущатися з українців. Коли почалася війна проти окупантів, то козаки били всіх, хто уособлював чужу владу, і не вина українців, що євреї були серед чужої влади. Вочевидь, козакам було б приємніше, якби євреї допомагали їм, а не полякам-окупантам.

Початок ХХ століття. Перша світова війна. Покорення царату. Боротьба української нації за відновлення державності. Проголошення незалежності Української Народної Республіки. Боротьба за державність. Український уряд проводить найто-

лерантнішу політику щодо національних меншин, зокрема й євреїв. Їх допускають до участі в уряді. І в цей час керівництво червоної Росії, що майже суцільно єврейське за національністю, мобілізує величезні імперські сили на боротьбу проти молодшої української держави.

Чому б Троцькому і всім 17 євреям з більшовицького уряду в 20 осіб не зайняти дружню позицію щодо української боротьби

своє національне дело и покрыть Шварцбарда ореолом национального героя». («Убийство Петлюры и провокация на еврейской улице». Голос еврея, стор. 4, архів І.Коляски.)

І далі: «Какое же моральное право имеет Шварцбард нам евреям лгать и своею ложью стремиться сыскать наше сочувствие. Но ещё больше я спрашиваю — какое моральное право имеет Шварцбард говорить перед христиан-

«Платон мій друг, та істина дорожча». Ця думка виводить до висновку, що друг має бути правдивий і відстоювати справедливість: якщо він її не відстоює, то він не друг.

Україна вирвалася із сатанинської комуністичної системи, в якій усі поняття добра і зла європейської цивілізації було зневажено, перевернуто й споганено. Щоб відновити повагу до добрих вчинків, щоб добро називалося

ями він хоче закрити весь семітський світ?! Не навів і жодного антиєврейського висловлювання, хоча коли б таке й було, то логічно було б висловлювання газети називати антиєврейським, а не антисемітським. А якби газета висловлювалася проти сїонізму, то таке висловлювання було б не антиєврейським, як не було б антинацистське висловлювання антинімецьким, бо носіями нацизму була частина, а не весь німецький народ.

Метода Маленковича і К^о примітивна: тільки-но запідозрив когось у недостатній лояльності до «людей свого кола» — мусиш зробити відповідну наліпку «антисеміт!». Вона має стати сигналом «кусай, души, знищуй!» За цим сигналом сїоністи розгортають атаку всіма засобами масової інформації, аж до повного морального (а то й фізичного) знищення. І жодних публічних дискусій, аби виявити об'єктивну істину про суть висловлювання. З людини робили жертву і розправлялися негайно.

Так було 70 років, коли Україну мордували Ленін, Сталін, Ягода, Каганович, Леплевський та їхні однодумці. Тоталітарна система не передбачала дискусії і виявлення істини. Маленкович і К^о і дотепер діють методами 30-х років. Вони ніяк не можуть усвідомити, що наліпка «антисеміт» була сигналом лише в умовах тоталітарного режиму, що тепер об'єктивність звинувачення потрібно доводити в публічній дискусії або відкритому суді.

Нікколо Макіавеллі (1469—1527) казав: жоден народ ще не згинув від меча, але багато їх зникло від асиміляції. І далі радив государеві: якщо він хоче зберегти свій народ, нехай потурбується прокопати щонайглибший рів між своїм і сусідніми народами. Євреї це знали і до Макіавеллі. Досить почитати Достоєвського Status in Statu (у його щоденниках), польський роман Елізи Ожешко «Мейер Юзефович», щоб оцінити звичай, що їх духовні отці євреїв виробили і заклали ще в Талмуд.

Суть цих правил у тому, що вони відокремлюють євреїв від народу, серед якого живуть. Усе — віра, одяг, зовнішність, мораль, звички — в них має бути не таке, як у місцевого населення.

І рабини упродовж кільканадцяти століть пильнують, щоб у їхніх парафіян усе було не так, як у навколишнього народу. Це відокремлення — макіавеллівський рів — є способом збереження від асиміляції. Циган від асиміляції впродовж трьох тисяч років вберіг бродячий спосіб життя і заборо-

на під загрозою смертної кари змішаних шлюбів. Євреїв зберігав од асиміляції макіавеллівський рів у вигляді іншої віри, інших моральних засад і відокремлення усього можливого від місцевих народів. Ненависть місцевого народу до євреїв як спосіб запобігання асиміляції з місцевим населенням — це постійна продумана і послідовна політика єврейських керманів. Без цієї ненависті євреї давно асимілювалися б. Щоб цього не сталося, вони самі незвідка інспірували негативне ставлення інших народів до євреїв, вдаючись до різних методів, зокрема організації місцевого населення на антиєврейські акції.

А тепер запитання українців: як ти себе почуваш у середовищі, яке тебе ненавидить? Я препогано. А вони нормально. Ось свідчення.

Сидів я у Рузаївській пересильній в'язниці, що в Мордовії. До камери посадили ленинградського єврея Х. — з вищою освітою, середнього віку. Він потрапив у концтабір на хвилі боротьби євреїв за право виїзду на свою історичну батьківщину. Між українцями і євреями було більше взаєморозуміння, ніж між українцями і російськими дисидентами, бо з російськими дисидентами ми були за одне в боротьбі проти комуністичної диктатури, за демократизацію СРСР, але і українців, і євреїв об'єднувала ще одна обставина: українці прагнули вивести Україну зі складу Союзу РСР і широко підтримували єврейське прагнення до виїзду з СРСР, а євреї, на відміну від російських дисидентів, широко визнавали наше право на самостійність України. Це зближувало нас і здружувало.

З політичних в'язнів у Рузаївці в ті дні було нас тільки двоє і нам ніхто не заважав говорити відверто. Після дружніх дискусій Х. каже: «У нашому єврейському характері є те, чого немає у вас, українців, немає взагалом у людей інших європейських народів: ми вороже ставлення оточення до нас сприймаємо спокійно. Воно не створює дискомфорту в наших душах, тоді як інші народи не можуть з цим змиритися і намагаються або втекти з такого середовища, або змінити це ставлення на краще навіть ціною власних поступок».

Я погодився: справді, фундаментальна психологічна відмінність. Звісно, ця риса не абсолютна. Не всякого єврея не завжди вона заповнює повністю. Якби це сталося, відпала б потреба в організаційних формах відмежування від людей інших національностей. По суті, цей стан необхідний підтримувати різними способами — наприклад, створен-

ням гето. Українці в основному розуміють слово «гето» як ізольоване місце, куди євреїв заганяють силою. Насправді гето — це витвір отців єврейської нації, які так яскраво показала Еліза Ожешко в зазначеному вище романі. У кожній країні ви створюєте свої ізольовані від місцевого населення організації, де виховуєте дітей у своїй окремій моралі й звичаях, у дусі внутрішньої консолідації через відокремлення від звичайного національного оточення.

Мій співрозмовник погодився і додав: «Євреї — практичний і працьовитий народ, а те, що наша працьовитість виявляється більше у сфері розподілу, а не матеріального виробництва, то це й дає нам більші бариші, а відповідно і більші можливості впливу на владу тих країн, які населяємо. В інших країнах нас не люблять, але нам і не потрібна їхня любов. Будьте й ви, українці, більш упертимі й пробивніми». «Нам не наполегливості бракує, а почуття кровної спорідненості й солідарності, ще й сором'язливості заважає», — пояснив йому я. «Отож то й воно», — погодився мій співрозмовник.

Проблема консолідації нації

Віктор Шишкін, колишній народний депутат України, колишній генеральний прокурор України і теперішній член Центрального проводу УРП «Собор», влучно сказав: «Кожен росіянин в Україні має бути українським націоналістом; кожен українець у Росії має бути російським націоналістом».

Демократичне суспільство надає право кожному громадянину покинути країну і переїхати в ту, яка йому більше до вподоби. Це стосується українців у Росії, росіян, євреїв і всіх інших в Україні. Ніхто не зможе змусити жити в Україні того, хто хоче з неї виїхати. А це означає, що той, хто добровільно живе в Україні, зобов'язаний бути законослухняним і дбати про благо України, бути, як каже Шишкін, українським націоналістом, бо життя й добробут кожної сім'ї залежать від стану цілого українського суспільства.

Кожна цивілізована нація виробила в собі ієрархію цінностей, за якою турбота про благо сім'ї не може здійснюватися за рахунок чи на зло суспільству. Працюючи на свою сім'ю, людина частину своєї праці віддає державі для здійснення заходів, спрямованих на оборону національного життєвого простору та врегулювання внутрішніх суперечностей. Нація не має терпіти на своїй території присутності національних груп, які ма-

ють іншу, аніж титульну націю, мету, інші ідеали і служать іншим державам. Не можна бути громадянином України і служити Росії чи Ізраїлю. Тобто росіянин чи єврей, який хоче служити Росії чи Ізраїлю, має відмовитися від українського громадянства і виїхати з України.

Українська нація була роз'єднана, і окремій її частині перебувала під владою Московщини, Польщі, Австро-Угорщини, Румунії. Кожен окупант тією чи іншою мірою працював на релігійне, ідейне та культурне роз'єднання української нації.

Тепер, коли Україна стала незалежною державою, було б вершиною національного недбалства не використати всі можливості для подолання ідейної колоніальної спадщини, для приведення різних частин нації до більш-менш єдиного спільного знаменника. Ідеться про уніфікацію мислення громадян України, про вироблення поняття єдиного національного дому для всіх громадян України з найвищим поцінуванням Української держави як інструменту захисту своєї території, своїх громадян і створення найсприятливіших умов для розвитку людських здібностей і талантів. Треба взяти курс на киевоцентричне мислення, за якого народ сприймає столицю як центр своїх надій і сподівань. І щоб, коли виникне очевидна загроза існуванню держави, всі громадяни забули б про свої суверенітети і стали під жовто-блакитний прапор єдиною лавою.

А чи сприяють консолідації нації теперішні єврейські власники ЗМІ?

Вони культивують зраду і розпусту, підступ і лукавство, жорстокість і садизм. Телевізійний екран перетворили на школу вбивства і наркоманії, осміяли традиційну народну мораль і звели нанівець повагу дітей до старших, співчуття до слабких і калік, безкорисливість і бажання допомогти ближньому. Шляхетну сміливість і прямоту, принциповість і чесність, почуття обов'язку перед батьківщиною і лицарство погубили у придорожній рів. Замість прищеплення любові до праці єврейські господарі ЗМІ виховують у нашій молоді любов до красивого і бездуховного життя за брудні гроші, зведеного до культивування тваринних інстинктів. Ми з жахом бачимо, як проти української нації ведуть інформаційну війну, обдуmano і послідовно, упродовж тринадцяти років, як послідовно послаблюють духовні зв'язки по вертикалі між поколіннями. Невже гадають, що люди цього не бачать, не розуміють? Невже гадають, що у людей терпіння безмежне?! А даремно!

ПИТАННЯ, антисемітизм?

за незалежність? Чому б їм не зайняти бодай нейтральну позицію у боротьбі російських шовіністів за імперію і українських патріотів за незалежність? Ні, вони стали побіч росіян супроти українців і активно діють проти нас. Наведу такий уривок (мовою окупантів).

«Інструкції агітаторам — комуністам на Українці» від народного комісара Троцького:

«...Помніте також, що так или иначе, а нам необходимо возвратить Украину России. Без Украины нет России. Без украинского угля, железа, руды, хлеба, соли Черного моря Россия существовать не может: она задохнется, а с ней и Советская власть, и мы с вами». («Праці Українського наукового інституту». Том 13, Варшава, 1932; стор. 149—151).

Євреї Троцький дбає про Росію і організовує боротьбу проти України. Чому він так завзято захищає Московщину? Однак коли він (і не тільки ж він!) став у російській шовіністичній лаві борців проти українського національно-визвольного руху, то якого ж він і всі його проімперські співвітчизники чекають ставлення українців до себе?

У часовому проміжку між відновленням московської окупації України 1920 року і Другою світовою війною українство нарощує свої патріотичні сили для подальшої боротьби за свободу і проводить міжнародну дипломатичну і роз'яснювальну працю. Пропором цієї політичної діяльності є Симон Петлюра. Його вбиває єврей. Навіщо він допомагає московській безбожній комуністичній імперії?

Ось як оцінює цей злочин колишній народний віце-комісар у єврейських справах більшовицького уряду І.Г. Добковський:

«Я не враг Шварцбарда і готов был бы бороться за его освобождение, если бы он не убил Петлюру и если бы легкомысленные евреи не стремились бы сделать из этого убийства

ским миром о своем чистом чувстве как еврея, когда он сам руководил и командовал большевистским отрядом на Украине, который по его же словам, как он мне рассказывал и как он писал в своих воспоминаниях в одной из аргентинских еврейских газет в 1923 году, убивал и грабил христиан, богатых и бедных, воюя на Украине».

Разве у христиан, украинца или русско-го нет матерей, отцов, детей? Разве у христиан нет слез и горя по утерянному?» (Добковський, там само, с. 7.)

По-перше, Петлюра жодного погрому євреїв в Україні не організовував. По-друге, як мали ставитися діти убитих і пограбованих до більшовицького загону Шварцбарда, якщо їх зробили сиротами й нещасними?!

Навіщо було єврею вбивати українців задля повернення України під владу Москви?

1991 рік. Україна проголосила незалежність, 1992 року розпочала трансформацію економіки. Суспільство поділено на дві частини: частина його намагається подолати колоніальну спадщину і вивести Україну на шлях демократії і національного відродження. Друга частина під впливом п'ятої колони московського імперіалізму намагається зруйнувати економічний і науковий потенціал, принизити ідеал національної свободи, продовжити русифікацію населення і знову повернути Україну під владу Москви.

Яку сторону в цьому протистоянні займають сїоністи? А все ту саму, традиційну — переважно побіч влади проти українства. Тож на яке ставлення народу до себе вони розраховують?

Проблема правди

Правда — найвищий критерій справедливості. Шляхетна людина захищає не свого друга, а правду. Як сказав Сократ:

добром, а зло — злом, треба правду повернути на той п'єдестал, на якому вона завжди була в справедливих суспільствах.

Україна понад триста років була під московською окупаційною цензурою, яка душила всяке інтелектуальне життя. Не було змоги вивчати власну історію та історію тих національних груп, які жили поміж нами, історію і наміри сусідів. Як бездержавна нація ми були об'єктом ідеологічних і всіляких духовних впливів і навіювань, причому всі ці зусилля були спрямовані на послаблення опору українців і зміцнення чужинської влади в Україні.

Тепер українці вперше за кілька століть здобули свободу і, зрозуміло, хочуть зайнятися вивченням об'єктивних властивостей і самих себе, і тих національних груп, які живуть поміж нами.

Якщо нація хоче жити в умовах свободи, вона мусить думати про національну консолідацію для захисту свого природного середовища і своєї державності. В основу рішення, спрямованих на досягнення цих стратегічних цілей, мають бути покладені об'єктивні характеристики нас самих, євреїв та інших національних груп. Рішення, ухвалені на основі міфів, що їх нам окупанти нав'язали за багатовікову історію, приведуть нас до національної немечності. Тому ми повинні докопуватися до правди. І жодних тут заборон. Якщо ми, українці, готові почути про себе найгіршішу правду, то почути таку саму сувору правду про росіян, євреїв та інші національні групи готові й поготів.

Згадаймо у цьому сенсі атаки на газету «Сільські вісті», яку В.Маленкович охрестив антисемітською. Чому? На якій підставі?

Вище я сказав, що семіти — це не тільки євреї. Маленкович не навів жодного факту антиарабського, антиєврейського, антиєврейського висловлювання газети, а називає газету антисемітською. Здається, євре-

✓ Інститути МАУП

ХТО ПРАЦЮЄ ІЗ ЗАКОНАМИ — ТОЙ НЕ МАЄ ПРАВА ЇХ ПОРУШУВАТИ

Саме таким девізом керуються правники всього світу. Дотримуватися законів, захищати невинних, доводити вину злочинців і правопорушників — головні завдання юристів будь-якої країни.

Розбудова України як незалежної, демократичної і правової держави потребує принципово нового підходу до підготовки юридичних кадрів. Сучасний стан справ у юридичній практиці в галузі підготовки юристів не задовольняє потреб суспільства і держави. Новій державі потрібні фахівці з поглибленими знаннями в галузі відповідного права, які можуть не тільки кваліфіковано застосовувати, а й удосконалювати відповідні юридичні норми.

Над усіма цими завданнями і працюють керівництво та викладачі Інституту права ім. князя Володимира Великого Міжрегіональної Академії управління персоналом. До речі, назва Інституту не випадкова — князь Володимир своїми рішучими діями припинив криваві міжусобиці війни та об'єднав землі Київської Русі в єдину могутню державу. Володимир Великий хрестив Русь, вірячи, що християнство сприятиме консолідації держави.

Отож Інститут права створено 1999 року згідно з Договором про співпрацю і взаємодопомогу, який було укладено міжнародною Кадровою Академією, Міжрегіональною Академією управління персоналом та Національною академією Служби безпеки України.

Про життя та діяльність Інституту, студентів, які здобувають фах юриста, нові тенденції у житті правознавців нам розповів директор Інституту права ім. князя Володимира Великого, кандидат юридичних наук, доцент, професор Міжнародної Кадрової Академії, полковник міліції Анатолій Степанович Мацко.

Діяльність Інституту здійснюється за принципами гуманізму, демократії, взаємодопомоги між націями і народами, широкого використання міжнародного досвіду в галузі науки, культури і освіти, всебічного розвитку особистості шляхом організації ефективного навчання громадян незалежно від статі, раси, релігійних переконань, належності до політичних партій, місця проживання та інших обставин.

— Щороку в Інституті відбувається стабільний набір — понад 100 осіб. І приємно відзначити, що 60–70 відсотків студентів — гордість викладачів. Один із них — Володимир Кузнецов, який нині працює в юридичному відділі Верховної Ради. А ще — Ірина Шашкова, яку сподіваємося побачити в нашій аспірантурі. Хоча, звісно, без проблем не буває. Деякі вихованці потребують більшої уваги і, звісно, вимогливості.

Ми завжди боремося за якість навчання, тим паче, що професорсько-викладацький склад Інституту дуже сильний. Близь-

ко 60 відсотків наших викладачів — професори та кандидати наук. Великою перевагою є ще й те, що усі викладачі — практики, які використовують правознавство у повсякденному житті.

Інститут права готує фахівців за спеціальністю

Анатолій Мацко

«Правознавство», яка розподіляється на спеціалізації: комерційне та трудове право, міжнародне комерційне право, фінансове та банківське право.

Однак, як вважає Анатолій Степанович, цього замало.

— Наступного року плануємо відкрити нову спеціальність «Міжнародне право», адже Україна — не замкнута держава, ми співпрацюємо з компаніями в усьому світі і вже нині розуміємо, що дуже бракує фахівців у цьому напрямку. Вільна ніша також і в нотаріальному праві. І її обов'язково потрібно заповнити.

В Інституті намагаються зацікавлювати студентів, організовуючи нестандартні семінарські заняття та лекції.

— Практикуємо систему рольових ігор. Студенти вчаться звертатися до різних міжнародних організацій, зокрема вчаться подавати заяви до Європейського суду з прав людини. Складають договори. Це допомагає їм відчувати себе справжніми професіоналами. Цікавою формою роботи стала Правнича клініка, яка забезпечує практику в процесі навчання. У клініці чергує викладач і адвокат, які спостерігають за роботою студентів. Це безплатна допомога населенню, яку ми надаємо, корисна і для суспільства, і для самих студентів, адже не кожна людина може дозволити собі звернутися до адвоката.

Навчальним планом підготовки фахівців передбачено проходження навчальної, виробничої та переддипломної практики, базами яких є місцеві державні адміністрації та управління юстиції, юридичні служби та структурні підрозділи міністерств, інших органів державної виконавчої влади, підприємств, установ, організацій, Прокуратура України, Вищий господарський Суд України, Конституційний суд України, Рахункова палата України та ін.

До речі, поєднання роботи і навчання також передбачено в Інституті. Для студентів, які працюють, розробляється індивідуальний графік навчання, який допомагає юним фахівцям без шкоди для навчання вдосконалювати свої знання на практиці.

— Наші студенти добре працевлаштовуються, а це свідчить про ґрунтовну освіту, яку вони отримують в Інституті.

Важливою ланкою наукової роботи Інституту права є підготовка фахівців вищої кваліфікації через аспірантуру. Науково-дослідна робота викладачів усіх кафедр (а їх у Інституті 29) спрямована на високу якість підготовки фахівців-юристів. Викладачами Академії та Інституту права спільно з науково-дослідною та методичною службою підготовлено та видано більш як 450 найменувань різних видів науково-практичних та навчально-методичних розробок. Студенти забезпечуються не лише підручниками, а й періодичними виданнями. Серед них — «Бюлетень вищої атестаційної комісії України», «Вісник Верховного Суду України», «Вісник Української Академії державного управління при Президенті України» та інші.

— Окрім навчального процесу, зацікавлюємо дітей і відпочинком та участю у різних культурних заходах Академії. Зокрема хлопці активно займаються спортом, а дівчата беруть участь у різних танцювальних і співочих конкурсах. В Інституті є своя команда КВН. Цього року на конкурсі «Наріжний камінь — українська мова» наша студентка посіла перше місце. Організовуємо різноманітні поїздки. Недавно відвідали Канів, побували на Тарасовій горі, звимку їздили до музею

під відкритим небом у Переяслав-Хмельницькому. Надовго запам'ятається подорож до парку «Софіївка» в Умані. Активно беремо участь в олімпіадах. Наприклад, у олімпіаді з міжнародного гуманітарного права в Москві наші студенти вибороли третє місце, а змагаючись на Всеукраїнській олімпіаді, стали першими.

Зрозуміло, навчальний процес неможливий без конфліктів. Іноді викладачі скаржаться на студентів, а часом і навпаки. Але кому як не правознавцям підходити до цього питання без емоцій і зі світлою головою? Ось і Анатолій Степанович також намагається бути справедливим суддею.

— Я намагаюся розібратися у конфлікті і ніколи не стаю на чийсь бік. Підходжу до кожного випадку індивідуально. Однак можу сказати, що таких неприємних інцидентів в Інституті було не багато, тому і не залишилося якихось неприємних спогадів.

У майбутньому плануємо переобладнати аудиторії студентів у зали судових засідань. Тоді, як говорить директор, ідучи на заняття, студенти відчуватимуть себе справжніми юристами і ставлення до навчання буде серйознішим.

Працевлаштування випускників Інституту права гарантовано на підставі угод з міськими державними адміністраціями, комерційними банками, Державною судовою адміністрацією України, Міністерством юстиції України, Департаментом інтелектуальної власності та іншими юридичними, адвокатськими фірмами і нотаріальними конторами.

— Як зазначають фахівці, нині відбувається щось на кшталт четвертого переселення народів, а Україна так геополітично розташована, що через неї пройде не один народ. Тому юристам потрібно буде працювати з різними людьми, і наше завдання — виховати їх справжніми фахівцями, які, незважаючи на обставини, завжди добре виконуватимуть свої обов'язки. Це і є головним завданням нашої дружної команди.

Підготувала Юлія ЛІТВИНЕНКО

✓ Вшанування

НАША СЛАВА НЕ ВМРЕ, НЕ ЗАГИНЕ!

«Козацькі могили» — місце, на якому Україна, втрачаючи свободу, втратила 30 тисяч своїх найкращих і найвідданіших синів. Влітку 1651 року тут, під Берестечком, відбулася одна з найбільших битв другого періоду Визвольної війни українського народу під проводом Богдана Хмельницького. Пам'ятаючи про ці події, щороку з 1 до 3 липня козацькі організації з усіх куточків України проводять урочистості, присвячені Дню вшанування пам'яті героїв Берестейської битви.

Цього року на заходах вшанування пам'яті були присутні міністр внутрішніх справ Юрій Луценко та голова комітету Верховної Ради України Володимир Стретович. Активну участь у підготовці брала Рівненська обласна державна адміністрація. А також Український Військово-Козацький інститут ім. Великого князя Святослава Міжрегіональної Академії управління персоналом, який представляли директор Інституту Віталій Каленя, заступник директора Євген Петренко та директор Одеської філії Інституту Віталій Запорожець.

Першого липневого дня біля пам'ятника українським козакам, який було відкрито 1999 року в селі Пляшева, відбулося урочисте відкриття фестивалю козацької пісні «Встань, козацька славо! Засвіти знамена!» Також відбулося відкриття та освячення пам'ятного хреста близьким соратникам Б.Хмельницького — митрополиту Коринфському Йосафату та дякону Павлу в селі Острів. А ввечері після спортивних змагань козацькі підрозділи провели конкурс на найкращого кашовара та гарматника.

Наступного дня у козацькому таборі було ве-

село. Хлопці продемонстрували свою силу в перетягуванні канату, у змаганні «лава на лаву», стрільбі з пневматичної зброї та змаганні на конях. А ввечері під зоряним небом лунав концерт-реквієм, присвячений пам'яті полеглих козаків «Козацька слава не вмере, не загине!», який завершився салютом зі справжніх козаць-

Юрій Луценко

ких гармат.

Останній день урочистостей ознаменувався покладанням квітів до пам'ятника українським козакам і мітингом на майдані біля музею історико-меморіального заповідника. Завершували програму заходів концерт козацької пісні творчих колективів України, показові виступи козацьких товариств і театралізована програма кінного театру «Хортиця».

«Козацькі могили» — це символ пам'яті про наших мужніх пращурів, що більш як 350 років тому вистояли незалежність України. Вони започаткували цю боротьбу, їхні подвиги надихали нащадків у прагненні створити власну державу. І доки у наших серцях житиме пам'ять про них, доти ми можемо сміливо стверджувати: «Козацька слава не вмере, не загине!».

МІЖНАРОДНЕ ТОВАРИСТВО ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА

Анатолію МАЦКУ, директору Інституту права ім. Володимира Великого Міжрегіональної Академії управління персоналом

Вельмишановний Анатолію Степановичу!

Міжнародне товариство Червоного Хреста недавно організувало Перше національне змагання навчального судового процесу з міжнародного гуманітарного права між вищими навчальними закладами України в Сімферополі.

Інститут Академії також брав участь у цьому змаганні і був представлений командою у складі Катерини Манакової, Наталії Перепелиці, Сергія Туликова та голови команди — Лариси Савчук.

Організатори змагання задоволені командою вашого інституту. Учасники змагання та голова команди повністю

відтворили дух академічного навчання, не лише зосередившись на знаннях юридичного права, а й на практиці та виконанні юридичного права. Ми були дуже задоволені участю Академії у змаганні.

Дозвольте подякувати за зацікавленість у сприянні Міжнародному гуманітарному праву. Це змагання сприяє зміцненню відносин між Міжнародним товариством Червоного Хреста та інститутами Академії. Також хочемо нагадати, що ви можете з нами підтримувати зв'язки для вирішення будь-яких питань щодо розповсюдження Міжнародного гуманітарного права.

З повагою
Паул-Генрі Арні,
голова Київської регіональної
делегатії Міжнародного товариства
Червоного Хреста

Акції

«З ОДНИМ КРИЛОМ»
УКРАЇНІ НЕ ЛЕТИТИ

Журналістські організації України вперше провели дві масштабні акції впродовж місяця. На початку літа відбувся традиційний міжнародний автопробіг «Дорога до Криму: проблеми та перспективи», а 28 червня, в День Конституції, стартував Всеукраїнський автопробіг «Разом назавжди», який ініціювали фонди «Схід—Захід разом», «Журналістська ініціатива» та Всеукраїнський автомобільний клуб журналістів

На прес-конференції з організаторами і спонсорами співголови оргкомітету, народні депутати України Ярослав Кендзьор та Володимир Зубанов, а та-

особливості економічного, соціального та національно-етнічного розвитку регіонів. Програма пробігу передбачала прес-конференції, круглі столи, пря-

заважають порозумінню.

Туристично-пізнавальне ралі «Золота підкова України» пролягло за маршрутом: Львів — Олеськ — Підгірці — Золочів. Почали з відвідання Олеського, Підгорецького замків та монастиря. Екскурсії в замках провів директор Львівської галереї мистецтв академік Борис Возницький, якому в травні цього року присвоєно звання Героя України. Розповідь фахівця про визначні пам'ятки краю, рідкісні останні історичні знахідки справила незабутнє враження.

Вітаючи учасників автопробігу, голова Тернопільської обласної державної адміністрації Іван Стойко зазначив: «Я хочу, щоб нас ніхто більше не ділив на Захід і Схід. Хочу, щоб ми навчилися протистояти тим горе-політикам, які намагаються вбити клин між українськими регіонами... Якщо й існують якісь розбіжності між представниками різних регіонів нашої держави, то вони свідчать лише про розмаїття нашої держави». Наприкінці офіційних заходів у Тернополі гості оглянули виставку картин Івана Марчука у краєзнавчому музеї. Опівдні авто-

токараван вирушив до Чернівців, а звідти — через Хотин, Кам'янець-Подільський, Вінницю, Умань, Кіровоград, Запоріжжя — на Схід України.

Автомобілі та екіпажі застрахувала ВАТ «Страхова компанія «Універсальна». Генеральний спонсор автопробігу — Асоціація міжнародних автомобільних перевізників (АСМАП) України.

Сергій ШЕВЧЕНКО

Знімки
Дмитра ВОЗНОГО

Хліб-сіль гостям

кож президент журналістського фонду Людмила Мех повідомили, що нова акція проводиться за підтримки уряду України. Стартувавши зі столиці, екіпажі подолали за 12 днів більш як 3 тис. км, побувавши в Житомирі, Рівному, Луцьку, Львові, Тернополі, Чернівцях, Хмельницькому, Вінниці, Кіровограді, Запоріжжі, Маріуполі, Донецьку, Луганську, Харкові, Полтаві та багатьох інших містах країни.

Учасники пробігу подають руку дружби і єднання всій Україні, — зазначила Людмила Мех. — У краях, які відвідали журналісти, відбулися зустрічі з представниками органів місцевого самоврядування, працівниками підприємств, установ, культурно-освітніх організацій і закладів. Спількування передбачало широкий обмін інформаційними матеріалами: книжками, пресою, буклетами, відеозаписами — про

На трасі автопробігу

мий ефір на телебаченні. Організатори впевнені, що об'єднавча ідея знайде відгук у мільйонів громадян нашої держави.

Ярослав Кендзьор і Володимир Зубанов наголосили, що соціальною акцією під гаслом «Разом назавжди» учасники автопробігу прагнуть через особисте спілкування людей «швидше погасити штучно створене під час президентських виборів протистояння між Сходом і Заходом України». Завдання преси — об'єктивно інформувати про життя в усіх куточках держави, розвіювати стереотипи, які

Фестиваль

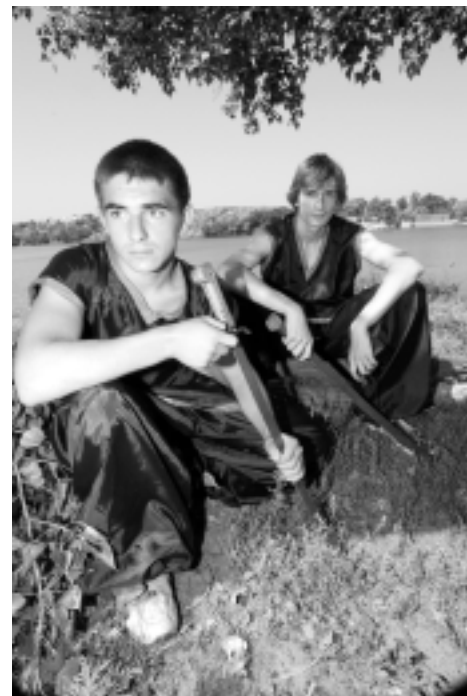
У Запоріжжі 29 липня — 1 серпня відбудеться IX Міжнародний фестиваль козацьких бойових і традиційних мистецтв «Спас на Хортиці» імені Анатолія Єрмака. У рамках цього заходу буде розіграно нагороди першості України з національної рукопашної боротьби «Спас» — «Кубок Єрмака». Одним із організаторів проведення цього заходу стала Міжрегіональна Академія управління персоналом, зокрема Український Військово-Козацький інститут ім. Великого князя Святослава МАУП.

Ще торік за ініціативи Всеукраїнської федерації «Спас» Фестиваль став всеукраїнською подією, святом української культури та традицій. Головна мета дійства — підвищити рівень поінформованості суспільства, насамперед молоді, про історичні, культурні та патріотичні традиції козацтва. Крім того, організатори (Всеукраїнська федерація «Спас», Всеукраїнська громадська організація «Товариство Нестора Махна «Гуляй-Поле», Всеукраїнська асоціація «Афганці Чорнобілля», дитячо-юнацька школа козацького бойового мистецтва «Спас» Запоріж-

КОЗАЦЬКІ
РОЗВАГИ
НА СХИЛАХ
ДНІПРА

жя) прагнуть привернути увагу громадськості до проблеми збереження культурної спадщини українського народу — Національного історико-археологічного заповідника «Острів Хортиця» та музею-заповідника «Кам'яна Могила».

Глядачам запропонують концерт майстрів кобзарського мистецтва «Кобзарське Коло», покази виступи найкращих представників національних бой-

ових мистецтв України, Білорусі, Росії: козацький «Спас», боротьба «Навхрест», татарська національна боротьба куреш, тверська «Буза», джигітування на конях, традиційний бій «лава-лаву». Окрім демонстрування бойової вправності молодих козаків, плануються культурно-розважальні заходи, аби учасники могли ознайомитися з історико-археологічними пам'ятками української націо-

нальної культури.

Завітають на Фестиваль як почесні гості делегації кубанського та сибірського козацьких військ, родові носії козацького бойового звичаю Леонід Безклубий (Одеса) та Анатолій Бондаренко (Донецьк), представники унікальних видів бойових мистецтв Росії та Білорусі. Цього року вперше у святкуванні візьмуть участь представники татарської громади та монастиря «Південний Шаолін» (Китайська Народна Республіка).

Організатори вдячні МАУП, компаніям EUROLIFE UKRAINE, «ГРАВЕ УКРАЇНА», ALIKO AIG LIFE UKRAINE, які допомогли провести цей фестиваль.

Дати

ПРИБОРКУВАЧ ВИСОТИ

Спортивна історія людства знає немало видатних атлетів і великих звершень. Проте є серед них такі, що залишили після себе особливий слід. Ці улюбленці долі не просто перемагали, демонструючи високі результати, — вони десятиліттями були на піку слави, практично не програвши, встановлюючи рекорд за рекордом.

Саме таким був український стрибун з жердиною Сергій Бубка. Недавно, 13 липня, минуло 20 років з часу встановлення його рекорду в Парижі. Тоді Сергію вдалося, здавалося б, неможливе — подолати шестиметрову позначку!

До цього історичного польоту Бубка вже мав титул тринадцятикратного рекордсмена світу, до того ж сім нових наддосягнень він встановив упродовж 1984 року. Потім був той сектор у передмісті Пари-

жа. Бубка замовив шестиметрову висоту. Перші дві спроби були невдалими. Та наполегливість зробила своє — Бубка подолав заповітну позначку!

Загалом українець встановив 35 світових рекордів. Символічно, що найвищий свій політ — 6.15 — спортсмен здійснив 1993 року в своєму рідному Донецьку. Поліпшити цей показник і досі нікому не вдалося. Зазначимо, що планку на шестиметровій позначці й вище Бубка долав 46 разів!

Як беззаперечний фаворит, практично непереможний, Сергій Бубка має лише один титул олімпійського чемпіона. Ігри 1984 року в Лос-Анджелесі довелося пропустити з політичних мотивів. Тоді вся збірна Радянського Союзу бойкотувала найголовніший старт чотириріч-

чя. Звісно, для самих спортсменів це був втрачений шанс здобути найсвятіше спортивне звання. Наступну Олімпіаду, в Сеулі, Сергій виграв. Потім — Барселона-92, Атланта-96... І скрізь завадили травми. Останніми стали Ігри-2000 в Сіднеї, якими видатний атлет вирішив завершити спортивну кар'єру. Однак поставити крапку в перемозі королю висоти так і не вдалося. Знову дали знати про себе старі травми, до того ж і вік уже не той, коли можна творити дива. Одне слово, кваліфікаційну висоту 5.70 так і не вдалося подолати.

За останню олімпійську невдачу так і не відігрався. Та за дві попередні зумів повністю реалізуватися на світових чемпіонатах, де в секторі перемігав тих же олімпійців. Сім разів на цих турнірах

Сергій сховався на найвищу сходинку п'єдесталу пошани. На його рахунок — перемога в розігріш Кубку світу й звання двократного чемпіона Європи.

Може склалася враження, що в нашого спортсмена не було гідних суперників. Проте це не так. Серйозними конкурентами Сергію були росіянин Родіон Гатауллін, французі Тьері Віньєрон і П'єр Кінон, американець Білл Олсон. Тоді суперники згуртовувалися, допомагали один одному, аби лише перемогти Бубку. Та найзапеклішим конкурентом українському спортсмену була висота. Підкорити шестиметровий рубіж вдалося ще 13 атлетам. Однак навіть наблизитися до Сергієвої рекордної позначки ніхто з них так і не зумів.

Бубку визнали найкращим спортсменом світу. А

за феноменальні досягнення у стрибках з жердиною його ім'я занесли до Книги рекордів Гіннеса. В Україні ж Сергію Назаровичу присвоїли звання Героя України.

Завершивши активне спортивне життя, Сергій Бубка все-таки спорт не залишив. Організований ним міжнародний турнір «Зірки жердини» в Донецьку щороку збирає найсильніших атлетів світу. Тепер Сергій Бубка — спортивний чиновник. Спочатку його обрали членом Міжнародного олімпійського комітету, потім — членом виконкому цієї установи. Крім цього, український спортсмен входить до ради Міжнародної федерації легкої атлетики. А недавно він очолив і

Національний олімпійський комітет. Безсумнівно, Сергій Бубка зможе досягти нових вершин і на новій для себе посаді.

За матеріалами сайту sport.com.ua

✓ Покликання

ПРОФЕСІОНАЛІЗМ
ПІДТВЕРДЖУЄТЬСЯ
СПРАВАМИ

Вікторів Загородньому та Петрові Трояну начальник Солом'янського РУ ГУМВС України у Києві Артур Манасян вручив грамоти за охорону громадського порядку, боротьбу зі злочинністю та плідну

Співробітники компанії «Венбест» у буденній роботі підтверджують звання переможців Всеукраїнського рейтингу професіоналізму серед недержавних служб безпеки. За високий професіоналізм їм дякують не лише клієнти і партнери, а й керівники МВС України і територіальних підрозділів міліції. Нещодавно двом охоронцям компанії «Венбест»

співпрацю з органами внутрішніх справ України. Під час несення служби в екіпажі мобільного реагування Віктор та Петро затримали молодика з ножем, який пограбував касу кафе. Як з'ясувалося, затриманий є громадянином Грузії, тимчасово мешкає у Києві і ніде не працює. Підозрюваного передано нарядом міліції ППС. До речі, лише торік на ра-

хунку працівників служби безпеки 255 випадків резонансних затримань, 361 затриманий правопорушник. Цього року показники також на рівні.

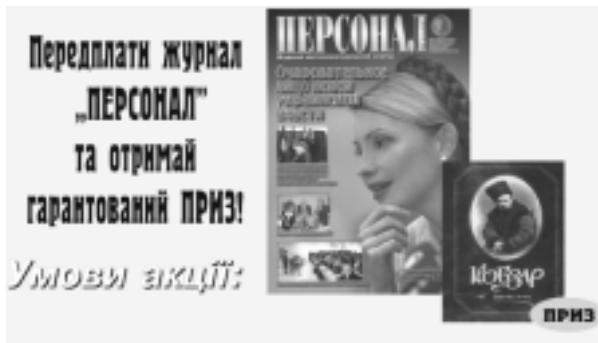
«Компанія залучає своїх працівників до активної боротьби з правопорушеннями, — розповідає генеральний директор «Венбесту» Георгій Тупчий. — Лише цього року 20 затримань у Солом'янському районі — робота наших працівників, які борються проти розкрадання майна та вуличного розбою. На базі компанії створено міський спеціалізований загін, який діє відповідно до Закону України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону».

«Ми прагнемо, — додав президент компанії «Венбест» Володимир Дзюба, — організувати справу так, щоб у кожного нашого працівника було бажання працювати й отримувати за свою роботу нормальну зарплатню. Хочемо, щоб кожен співробітник знав про досягнення компанії і пишався тим, що в ній працює. «Венбест» — не просто єдина команда, а одна велика сім'я».

І, як бачимо, слова не розходяться зі справою.

Віктор ШПАК

УВАГА! АКЦІЯ!

Крок перший

Від квітня до червня 2005 року передплати журнал «Персонал» до кінця 2005 року, але не менш як на 6 місяців. Передплату можна оформити в будь-якому передплатному агентстві або

у відділеннях зв'язку «Укрпошта».

Крок другий

До 15 червня 2005 року надішли копію передплатної квитанції до редакції.

Наша адреса: 03039, Київ, вул. Фро-

метівська, 2 (відділ реалізації).

Тел./факс: (044) 490-95-18, тел.: (044) 490-95-17.

На конверті або факсі обов'язково зазнач контактний номер телефону та зроби позначку «Приз».

Крок третій

Призи буде надіслано поштою до 15 вересня 2005 року

Приз також можна отримати в редакції до 1 вересня 2005 року. При собі мати оригінал сплаченої передплатної квитанції на журнал «Персонал».

Адреса редакції: 03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, корпус 18, кімн. 19 (відділ реалізації).

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 09881

Віднині
«ПЕРСОНАЛ
ПЛЮС»
ВИ МОЖЕТЕ
ПРИДБАТИ
у кіосках
«Союздруку»

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія
управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
Україна 03039, Київ,
вул. Фрометівська, 2, МАУП,
«Персонал Плюс».
Тел.: (044) 490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua

**МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ (МАУП)**
Акредитована за іншим IV освітньо-кваліфікаційним рівнем Міністерством освіти і науки України

ОГОЛОШУЄ НАБІР НА ПЕРШУ ТА ДРУГУ ВИЩУ ОСВІТУ:

- МЕНЕДЖМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЙ
- МЕНЕДЖМЕНТ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
- УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ І ЕКОНОМІКА ПРАЦІ
- ПРАВОНАВСТВО
- ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ
- ФІНАНСИ
- БАНКІВСЬКА СПРАВА
- ОБЛІК І АУДИТ
- МАРКЕТИНГ
- СОЦІОЛОГІЯ
- СОЦІАЛЬНА РОБОТА
- СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА
- ПСИХОЛОГІЯ (в т.ч. медична)
- ПОЛІТОЛОГІЯ
- ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ
- ПРИКЛАДНА МАТЕМАТИКА
- ПЕРЕКЛАД (АНГЛІЙСЬКА/НІМЕЦЬКА МОВА)
- МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ
- КУЛЬТУРОЛОГІЯ

ДЕРЖАВНИЙ ДИПЛОМ:

- молодший спеціаліст;
- бакалавр;
- спеціаліст;
- спеціаліст перепідготовки;
- магістр.

Забезпечення підручниками

Форми навчання: ДЕННА, ВЕЧІРНЯ, ЗАОЧНА, ДИСТАНЦІЙНА (у т.ч. за допомогою Internet-технологій).

Військова кафедра: підготовка офіцерів запасу та менеджерів оборонної сфери.

МОЖЛИВЕ НАВЧАННЯ З ОПЛАТОЮ В РОЗСТРОЧКУ

- без застави
- термін погашення — до 10 років

МАУП є членом Міжнародної асоціації університетів, Європейської мережі університетів безперервної освіти, Інституту міжнародної освіти (США)

Зараховуються без іспитів випускники Підготовчого відділення та Ліцею МАУП — на I курс, коледжів та технікумів — на II—III курс, бакалавратів — на IV—V курс.

03039, Київ, вул. Фрометівська, 2, МАУП
(044) 490-95-05, 494-47-47
E-mail: iapm@iapm.edu.ua www.iapm.edu.ua

Автошкола МАУП

Здійснює набір на курси за програмою підготовки водія автомобілів (легкові автомобілі, таксі та автофургони), категорія «В»

У програмі навчання:

- Будова та експлуатація автомобіля
- Правила дорожнього руху
- Основи керування автомобілем і безпека дорожнього руху
- Водіння автомобіля

Термін навчання: 2,5 — 3 місяці

Форми навчання: Денна, вечірня, групи вихідного дня

Адреса автошколи: 03039, м. Київ, вул. Фрометівська, 2, корп. 20. (приймальна комісія Автошколи МАУП)
тел.: 527-94-44, 490-95-05.
П/Р 26004300289901
В АКБ "ТАС-Комерцбанк", м. Київ, МФО 300164, ЄДРПОУ 00127522, МАУП

"Черемош"
Гостинний Двір

Запрошує провести відпочинок у Карпатах (Яремча)

Пропонуємо до Ваших послуг:

- одно-, двокимнатні (2-3 місця) номери зі зручностями;
- бар-ресторан "Черемош" (на 32 місця);
- колиба (на 30 місць);
- сауна (на дровах);
- басейн;
- білярдний зал з каміном;
- катання на підвісній канатній дорозі;
- парковка для автомобілів.

Вартість:

- проживання від 80 грн. за добу;
- харчування (триразове) від 43 грн.

Довжина гірськолижних трас від 50 м до 1000 м
В радіусі 500 м знаходяться 11 підйомників

НАША АДРЕСА: Івано-Франківська обл., м. Яремча, с. Яблуниця
тел. 8(03434) 3-64-92

ПРИЄМНОГО ВАМ ВІДПОЧИНКУ!

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ —
АТЗТ Міжрегіональна Академія
управління персоналом
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
Україна 03039, Київ,
вул. Фрометівська, 2, МАУП,
«Персонал Плюс».
Тел.: (044) 490-95-19
e-mail: pplus@iapm.edu.ua

Реєстраційне свідоцтво KB № 6562
від 1.10.2002
Підписано до друку 19.07.2005
Зам.
Наклад — 77 000 прим.
Друкарня «Інтерекспресдрук»
03134 Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3

Головна редакція
періодичних видань МАУП
Шеф-редактор
Юрій БОНДАР
Головний редактор
«Персоналу Плюс»
Юлія КОСІНСЬКА
Погляди авторів можуть не збігатися
з позицією редакції